

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ

TM

και το
κύπελλο της φωτιάς

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HARRY POTTER AND THE GOBLET OF FIRE

Από τις Εκδόσεις BLOOMSBURY, Λονδίνο 2000

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Χάρι Πότερ και το Κύπελλο της Φωτιάς**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: J.K. Rowling

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Καίτη Οικονόμου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Μπουκάλα

ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Kazu Kibuishi

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Kazu Kibuishi και Jason Caffoe

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουκωτά

© J.K. Rowling, 2000

All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2000

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Kazu Kibuishi, 2013 by Scholastic Inc.
Harry Potter, names, characters and related indicia are copyright
and trademark Warner Bros., 2000

Το ηθικό δικαίωμα του δημιουργού είναι διασφαλισμένο.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2000

Τριακοστή τέταρτη ανατύπωση: Ιανουάριος 2015

ISBN 978-960-274-481-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatouiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

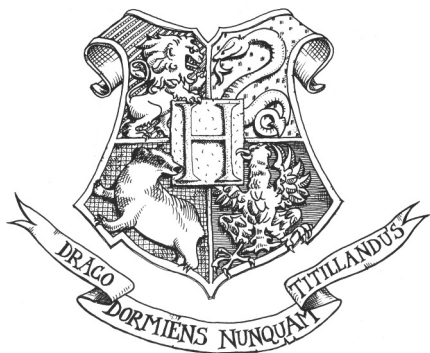
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο Χάρι Πότερ

TM

και το
κύπελλο της φωτιάς

Μετάφραση: Καίτη Οικονόμου

ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Βιβλίο 1: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ, 1998
μτφρ. Μάια Ρούτσου

Βιβλίο 2: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΚΑΜΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 3: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΑΖΚΑΜΠΑΝ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 4: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ, 2000
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 5: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ, 2003
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 6: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΗΜΙΑΙΜΟΣ ΠΡΙΓΚΙΨ, 2005
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

Βιβλίο 7: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΗΡΟΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ, 2007
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΙΝΤΛ ΤΟΥ ΒΑΡΔΟΥ, 2008,
μτφρ. Καίτη Οικονόμου

ΕΝΑΣ ΞΑΦΝΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ, 2012,
μτφρ. Έφη Τσιρώνη

ΝΙΟΥΤ ΣΚΑΜΑΝΤΕΡ, «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ», 2013,
μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη

ΚΕΝΙΛΓΟΥΟΡΘΙ ΓΟΥΣΙΠ, «ΤΟ ΚΟΥΙΝΤΙΤΣ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ», 2013,
μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥ, 2013
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης

Ο ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΑΣ, 2014
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης

*Στον Πίτερ Ρόουλινγκ
Στη μνήμη του κυρίου Ρίντλεϊ
Και στη Σούζαν Σλάντεν,
που βοήθησε τον Χάρι
να βγει στο φως του κόσμου*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το Σπίτι των Χερτ.....	11
Το σημάδι	25
Η πρόσκληση	34
Επιστροφή στο Μπάροου.....	45
Τα Μαγικά Τρικ Ουέσλι	56
Η Πύλη	69
Μπάγκμαν και Κρουτς	78
Το Παγκόσμιο Κύπελλο Κουίντις.....	96
Το Σκοτεινό Σήμα	116
Χαμός στο υπουργείο	141
Ταξιδεύοντας με το <i>Χόγκουαρτς Εξπρές</i>	152
Το Τρίαθλο Μαγείας.....	164
Ο Τρελομάτης Μούντι.....	183
Οι Ασυγχώρητες Κατάρες	197
«Μπομπατόν» και «Ντάρμστρανγκ»	213
Το Κύπελλο της Φωτιάς	231
Οι τέσσερις πρωταθλητές	251
Η εξέταση των ραβδίων	265
Ο ουγγρικός κερκόκερος	288
Ο πρώτος άθλος	309
Το Απελευθερωτικό Μέτωπο των Σπιτικών Ξωτικών	332
Ένας απρόβλεπτος άθλος	350

Το χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν	366
Οι συνταρακτικές αποκαλύψεις της Ρίτα Σκίτερ	393
Το αβγό και το μάτι	415
Ο δεύτερος άθλος	433
Η επιστροφή του Αλαφροπάτητου	459
Η τρέλα του κυρίου Κρουτς	482
Το όνειρο	508
Η κιβωτός των στοχασμών	523
Ο τρίτος άθλος.....	544
Σάρκα, αίμα και οστά.....	570
Οι Θανατοφάγοι	577
Τα προηγούμενα ξόρκια	590
Το φίλτρο της αλήθειας	600
Όταν οι δρόμοι χωρίζουν	620
Το ξεκίνημα.....	640

Το Σπίτι των Χερτ

Οι χωρικοί του Λιπλ Χάνγκλετον το αποκαλούσαν ακόμη «το Σπίτι των Χερτ», παρόλο που είχαν περάσει πάρα πολλά χρόνια από τότε που κατοικούσε εκεί η οικογένεια Χερτ. Βρισκόταν πάνω σ' έναν λόφο με θέα προς το χωριό: πολλά παράθυρα ήταν σφραγισμένα με σανίδες, από την οροφή έλειπαν πλάκες ενώ η πρόσοψή του είχε καλυφθεί από θρασεμένο κισσό. Το Σπίτι των Χερτ, που κάποτε υπήρξε μια ωραία έπαυλη κι αναμφισβήτητα το μεγαλύτερο και το πιο αρχοντικό κτίριο της περιοχής, τώρα ήταν ρημαγμένο, εγκαταλειμμένο, ακατοίκητο.

Στο Λιπλ Χάνγκλετον όλοι συμφωνούσαν πως τούτο το σπίτι είχε κάτι ανατριχιαστικό. Πριν από μισό αιώνα είχε συμβεί εκεί κάτι παράξενο και φοβερό, κάτι που οι γεροντότεροι του χωριού εξακολουθούσαν να κουβεντιάζουν όταν δεν υπήρχαν άλλα θέματα για κουτσομπολιό. Είχαν διηγηθεί την ιστορία τόσο πολλές φορές και με τόσες παραλλαγές, που κανείς πια δεν ήταν σίγουρος για την αλήθεια. Όλες οι εκδοχές ωστόσο ξεκινούσαν από το ίδιο σημείο: πενήντα χρόνια πριν, το ξημέρωμα μιας όμορφης καλοκαιριάτικης μέρας, τότε που το Σπίτι των Χερτ ήταν ακόμη περιποιημένο κι εντυπωσιακό, η υπηρέτρια μπήκε στο σαλόνι και βρήκε νεκρούς και τους τρεις Χερτ.

Η υπηρέτρια έτρεξε ουρλιάζοντας στο χωριό και σήκωσε όλο τον κόσμο στο πόδι.

«Έχουνε μάτια γουρλωμένα! Είναι κρύοι, παγωμένοι! Φο-

ράνε ακόμη τα ρούχα που φορούσανε κι όταν δειπνήσανε χτες το βράδυ!»

Κάλεσαν την αστυνομία ενώ όλο το χωριό έβραζε από περιέργεια κι από μια έξαψη που ήταν δύσκολο να κρύψουν. Κανείς δεν μπήκε στον κόπο να προσποιηθεί ότι λυπόταν για τους Χερτ, επειδή κανείς δεν τους χώνευε. Το ηλικιωμένο ζευγάρι, ο κύριος και η κυρία Χερτ, ήταν πλούσιοι, σνομπ και αγενείς, και ο Τομ, ο γιος τους, ακόμη χειρότερος. Όλοι όμως ενδιαφέρονταν να μάθουν την ταυτότητα του δολοφόνου. Βλέπεις, είναι κάπως απίθανο να πεθάνουν την ίδια νύχτα, από φυσικά αίτια, τρεις υγιείς άνθρωποι.

Εκείνο το βράδυ, στην *Ταβέρνα του Κρεμασμένου* σημειώθηκε μεγάλη κοσμοσυρροή· μαζεύτηκε όλο το χωριό να μιλήσει για τους φόνους. Και ανταμείφθηκαν που είχαν εγκαταλείψει τη θαλπωρή του τζακιού τους όταν εμφανίστηκε η μαγείρισσα των Χερτ και ανακοίνωσε μελοδραματικά στην ομήγυρη, όπου αίφνης είχε πέσει άκρα σιωπή, ότι μόλις είχαν συλλάβει τον Φρανκ Μπράις για τον φόνο.

«Τον Φρανκ!» αναφώνησαν πολλοί. «Απίστευτο!»

Ο Φρανκ Μπράις ήταν ο κηπουρός των Χερτ. Ζούσε μόνος σ' ένα παραμελημένο σπιτάκι στο κτήμα τους. Ο Φρανκ είχε επιστρέψει από τον πόλεμο με μίαν αναπηρία στο πόδι και μια έντονη απέχθεια για την πολυκοσμία και τους δυνατούς θορύβους, κι από τότε ήταν στη δούλεψη των Χερτ.

Όλοι έσπευσαν να κεράσουν τη μαγείρισσα, ανυπομονώντας να ακούσουν κι άλλες λεπτομέρειες.

«Εγώ πάντα τον θεωρούσα παράξενο», είπε μετά το τέταρτο ποτηράκι στους χωρικούς που την άκουγαν με κομμένη την ανάσα. «Ακοινώνητο. Όσες φορές πήγα να του προσφέρω ένα φλιτζάνι τσάι, αρνήθηκε. Δεν ήθελε πάρει δώσε με κανέναν».

«Έπεπα από τόσα που πέρασε στον πόλεμο», είπε μια γυναίκα στο μπαρ, «θέλει την ησυχία του. Δεν είναι λόγος αυτός να...»

«Για πες μου, σε παρακαλώ, ποιος άλλος μπορεί να είχε κλειδί απ' την πόρτα της κουζίνας;» γάβγισε η μαγείρισσα.

«Στο σπιτάκι του κηπουρού υπάρχει ένα παραπανίσιο κλει-

δί από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου! Χτες τη νύχτα δεν παραβίασε κανείς την πόρτα! Ούτε έσπασε κανένα παράθυρο! Το μόνο που χρειαζόταν να κάνει ο Φρανκ ήταν να γλιστρήσει αθόρυβα στο μεγάλο σπίτι, την ώρα που κοιμόμασταν όλοι...»

Οι χωρικοί αντάλλαξαν βλοσυρά βλέμματα.

«Ποτέ δε μ' άρεσε η φάτσα του», γρύλισε κάποιος που καθόταν στο μπαρ.

«Του πείραξε τα μυαλά ο πόλεμος, αν θέλετε τη γνώμη μου», είπε ο ταβερνιάρης.

«Εγώ δε θα 'θελα για τίποτε στον κόσμο να του μπω στο μάτι, έτσι, Ντοτ;» ακούστηκε από μια γωνιά μια ζωηρή γυναικεία φωνή.

«Ναι, είναι πολύ οξύθυμος», συμφώνησε ο Ντοτ γνέφοντας ζωηρά. «Θυμάμαι μια φορά όταν ήταν μικρός...»

Κι έτσι, το άλλο πρωί, στο Λιπλ Χάνγκλετον δεν αμφέβαλλε κανείς για την ενοχή του Φρανκ Μπράις.

Στη γειτονική κωμόπολη όμως, το Γκρέιπ Χάνγκλετον, μες στο μουντό και καταθλιπτικό αστυνομικό τμήμα, ο Φρανκ επαναλάμβανε πεισματικά, ξανά και ξανά, πως ήταν αθώος και πως το μόνο πρόσωπο που είχε δει κοντά στο σπίτι τη μέρα του θανάτου των Χερτ ήταν ένας άγνωστος έφηβος, με μαύρα μαλλιά κι ωχρή επιδερμίδα. Κανείς όμως στο χωριό δεν είχε δει αυτό το αγόρι και οι αστυνομικοί ήταν σίγουροι πως επρόκειτο για αποκύημα της φαντασίας του.

Ωστόσο, ενώ τα πράγματα φάνταζαν πολύ άσχημα για τον Φρανκ, ήρθε η ιατροδικαστική έκθεση και τα άλλαξε όλα.

Η αστυνομία πρώτη φορά διάβαζε μια τόσο παράξενη έκθεση. Οι ιατροδικαστές που είχαν εξετάσει τα πτώματα είχαν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι Χερτ δεν είχαν δηλητηριαστεί ούτε μαχαιρωθεί, δεν είχαν πυροβοληθεί ούτε στραγγαλιστεί, δεν είχαν πεθάνει από ασφυξία και γενικά δεν τους είχε πειράξει κανείς. Μάλιστα, συνέχιζε το πόρισμα με έκδηλη την αμνηχανία των γιατρών, έχαιραν άκρας υγείας – αν εξαιρούσε κανείς το γεγονός ότι ήταν νεκροί. Ωστόσο οι γιατροί σημείωναν (σαν να ήταν αποφασισμένοι να βρουν οπωσδήποτε κά-

ποιο πρόβλημα στα πτώματα) ότι στα πρόσωπά τους ήταν αποτυπωμένη μια έκφραση πανικού. Όπως σχολίασαν εκνευρισμένοι οι αστυνομικοί, πού ακούστηκε να πεθάνουν ταυτόχρονα τρεις άνθρωποι *από την τρομάρα τους*;

Καθώς λοιπόν δεν υπήρχε καμιά απόδειξη ότι οι Χερτ είχαν δολοφονηθεί, η αστυνομία αναγκάστηκε να αφήσει τον Φρανκ ελεύθερο. Οι Χερτ θάφτηκαν στο κοιμητήριο του Λιπλ Χάγγκλετον και για ένα διάστημα ο κόσμος επισκεπτόταν τους τάφους τους από περιέργεια. Προς μεγάλη έκπληξη των χωρικών, ο Φρανκ Μπράις επέστρεψε στο σπιτάκι του στο κτήμα τους, προκαλώντας έτσι τη γενική καχυποψία.

«Κόβω το κεφάλι μου ότι αυτός τους σκοτώσε κι ας λέει ό,τι θέλει η αστυνομία», σχολίασε ο Νιτσι στην *Ταβέρνα του Κρεμασμένου*. «Κι αν είχε λίγο φιλότιμο, θα έφευγε από δω αφού ξέρει ότι ξέρουμε».

Ο Φρανκ δεν έφυγε. Έμεινε να φροντίζει τον κήπο για την επόμενη οικογένεια που εγκαταστάθηκε στο Σπίτι των Χερτ, κι αργότερα για τη μεθεπόμενη – καμιά δεν έμεινε πολύ. Ίσως έφταιγε εν μέρει και η παρουσία του Φρανκ που οι νέοι ιδιοκτήτες είπαν ότι είχε μια νοσηρή ατμόσφαιρα αυτό το σπίτι, το οποίο, μένοντας ακατοίκητο, άρχισε να ρημάζει.

Ο τωρινός πλούσιος ιδιοκτήτης του Σπιτιού των Χερτ δε ζούσε εκεί ούτε είχε πατήσει ποτέ το πόδι του στο χωριό· έλεγαν ότι το είχε για «φορολογικούς λόγους», αν και κανείς δεν ήξερε τι ακριβώς σήμαινε αυτό. Όμως ο πλούσιος ιδιοκτήτης εξακολούθουσε να πληρώνει τον Φρανκ για να περιποιείται τον κήπο. Εκείνος κόντευε πια να κλείσει τα εβδομήντα επτά, βαριάκουγε και δεν μπορούσε να λυγίσει το χτυπημένο του πόδι αλλά, όταν είχε καλό καιρό, περιποιόταν τα παρτέρια, μολονότι τα ζιζάνια είχαν αρχίσει να κερδίζουν έδαφος.

Τα ζιζάνια δεν ήταν το μοναδικό πρόβλημα του Φρανκ. Τα παιδιά του χωριού διασκέδάζαν πετώντας πέτρες στα παράθυρα του Σπιτιού των Χερτ. Αλώνιζαν με τα ποδήλατά τους πάνω

στο γκαζόν, για το οποίο φρόντιζε τόσο σκληρά ο Φρανκ. Κάνα δυο φορές μάλιστα μπήκαν μες στο παλιό σπίτι για να τον προκαλέσουν. Ήξεραν την αφοσίωση του γερο-Φρανκ στο σπίτι και στο κήμα. Έτσι λοιπόν διασκέδαζαν όταν έτρεχε κούτσα κούτσα στον κήπο, κραδαίνοντας τη μαγκούρα του και ξεστομίζοντας απειλές. Ο Φρανκ από την πλευρά του πίστευε ότι τα παιδιά τον τυραννούσαν επειδή τον θεωρούσαν δολοφόνο, όπως οι πατεράδες κι οι παππούδες τους. Έτσι, όταν ξύπνησε μια αυγουσιاتیκη νύχτα και είδε κάτι πολύ παράξενο στο παλιό σπίτι, υπέθεσε πως τα παιδιά είχαν προχωρήσει ένα βήμα παραπέρα στην προσπάθειά τους να τον βασανίσουν.

Τον είχε ξυπνήσει το πονεμένο του πόδι· τώρα στα γεράματα τον πονούσε περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Σηκώθηκε και κατέβηκε κουτσαίνοντας στην κουζίνα για να γεμίσει τη θερμοφόρα με ζεστό νερό και να ανακουφίσει το πονεμένο του γόνατο. Καθώς στεκόταν μπροστά στον νεροχύτη και γέμιζε τον βραστήρα, έριξε μια ματιά στο σπίτι και είδε φως στα παράθυρα του πάνω ορόφου. Κατάλαβε αμέσως τι συνέβαινε. Τα παιδιά είχαν διαρρήξει ξανά το σπίτι και από το φως που έτρεμε έκρινε ότι είχαν ανάψει και φωτιά.

Ο Φρανκ δεν είχε τηλέφωνο κι εκτός αυτού ήταν πολύ καχύποπος με την αστυνομία από την εποχή που τον είχαν συλλάβει και ανακρίνει για τον φόνο των Χερτ. Άφησε ευθύς τον βραστήρα, ανέβηκε στο πάνω πάτωμα όσο πιο γρήγορα του επέτρεπε το δύσκαμπο πόδι του και λίγα λεπτά αργότερα, ντυμένος, βρισκόταν ξανά στην κουζίνα. Ξεκρέμασε το παλιό σκουριασμένο κλειδί από το γαντζάκι κοντά στην πόρτα, πήρε τη μαγκούρα του και κίνησε μες στη νύχτα.

Στην εξώπορτα του Σπιτιού των Χερτ δεν υπήρχαν σημάδια παραβίασης, ούτε στα παράθυρα. Ο Φρανκ έκανε τον γύρο του σπιτιού και πήγε από τη μεριά της κουζίνας, στη σχεδόν κρυμμένη από τον κισσό πόρτα της, έβαλε το παλιό κλειδί στην κλειδαριά και την άνοιξε αθόρυβα.

Μπήκε στην τεράστια κουζίνα, για πρώτη φορά έπειτα από πολλά χρόνια. Ωστόσο, παρ' όλο το σκοτάδι, θυμόταν πού βρι-

σκόταν η πόρτα που οδηγούσε στον διάδρομο και κατευθύνθηκε ψηλαφιστά προς τα κει, ενώ τα ρουθούνια του πλημμύριζε η μυρουδιά της κλεισούρας. Είχε τα αφτιά του τεντωμένα μήπως ακούσει θορύβους ή ομιλίες από το πάνω πάτωμα. Έφτασε στον διάδρομο, όπου έμπαινε λίγο περισσότερο φως από τα μεγάλα παράθυρα που πλαισίωναν την εξώπορτα, και ανέβηκε την πέτρινη σκάλα. Από μέσα του ευγνωμονούσε το παχύ στρώμα της σκόνης που έπνιγε τον ήχο από τα βήματα και τη μαγκούρα του.

Στο κεφαλόσκαλο, ο Φρανκ έστριψε δεξιά και είδε αμέσως πού βρίσκονταν οι απρόσκλητοι επισκέπτες: στο βάθος του διαδρόμου, μια πόρτα ήταν μισάνοιχτη και το τρεμουλιαστό φως που έβγαινε από το άνοιγμα σχημάτιζε στο σκοτεινό πάτωμα μια μακρόστενη χρυσαφιά λωρίδα. Ο Φρανκ πλησίασε σιγά σιγά κρατώντας σφιχτά τη μαγκούρα του. Κάνα δυο μέτρα πριν φτάσει, μπόρεσε να διακρίνει ένα τμήμα από το εσωτερικό της κάμαρας.

Ξαφνιασμένος, διαπίστωσε πως το τζάκι ήταν αναμμένο. Έμεινε ασάλευτος κι αφουγκράστηκε, γιατί μέσα από το δωμάτιο ακουγόταν μια αντρική φωνή, άτολμη και φοβισμένη.

«Έχει μείνει λίγο ακόμη στο μπουκάλι αν πεινάς, άρχοντά μου».

«Αργότερα», αποκρίθηκε μια άλλη φωνή. Ήταν κι εκείνη αντρική – αλλόκοτα στριγκιά και παγερή σαν αιφνίδιο ρεύμα ψυχρού αέρα. Είχε κάτι αυτή η φωνή που έκανε τις λιγοστές τρίχες του Φρανκ να σηκωθούν όρθιες. «Πήγαινέ με πιο κοντά στη φωτιά, Ποντικοουρά».

Ο Φρανκ έστρεψε προς την πόρτα το αριστερό του αφτί, το καλό. Άκουσε τον ήχο που κάνει ένα μπουκάλι όταν το ακουμπάς πάνω σε σκληρή επιφάνεια κι έπειτα το τρίξιμο μιας βαριάς καρέκλας που τη σέρνουν στο πάτωμα. Προς στιγμήν μπήκε στο οπτικό του πεδίο ένας μικροκαμωμένος άντρας που είχε την πλάτη γυρισμένη προς την πόρτα και έσπρωχνε την καρέκλα. Φορούσε έναν μακρύ μαύρο μανδύα και στο πίσω μέρος του κεφαλιού του υπήρχε ένα άτριχο μπάλωμα. Ύστερα εξαφανίστηκε από τα μάτια του.

«Πού είναι η Ναγκίνι;» ρώτησε η παγερή φωνή.

«Ε... δεν ξέρω, άρχοντά μου», είπε νευρικά η πρώτη φωνή. «Θα πήγε μάλλον να εξερευνήσει το σπίτι...»

«Να την αρμέξεις προτού ξαπλώσουμε για ύπνο, Ποντικοουρά», είπε η δεύτερη φωνή. «Πρέπει να ξαναφάω τη νύχτα. Το ταξίδι μ' έχει εξαντλήσει».

Ο Φρανκ, συνοφρυωμένος, τέντωσε το καλό του αφτί πιο κοντά στην πόρτα και αφουγκράστηκε. Ακολούθησε μια παύση κι ύστερα μίλησε πάλι εκείνος που λεγόταν Ποντικοουράς.

«Άρχοντά μου, επιτρέπεται να ρωτήσω πόσο θα μείνουμε εδώ;»

«Μια εβδομάδα», είπε η παγερή φωνή. «Ίσως και λίγο παραπάνω. Το σπίτι είναι αρκετά βολικό και προς το παρόν δεν μπορούμε να εφαρμόσουμε το σχέδιό μας. Θα ήταν κουτό να δράσουμε πριν τελειώσει το Παγκόσμιο Κύπελλο Κουίντις».

Ο Φρανκ έχωσε το κοκαλιάρικο δάχτυλό του στο αφτί του και το στριφογύρισε. Προφανώς είχε μαζευτεί πολλή κυψελίδα και του φάνηκε πως άκουσε τη λέξη *Κουίντις*, η οποία είναι ανύπαρκτη.

«Το... το Παγκόσμιο Κύπελλο Κουίντις, άρχοντά μου;» είπε ο Ποντικοουράς.

Ο Φρανκ στριφογύρισε ακόμη πιο ζωηρά το δάχτυλο μες στο αφτί του.

«Συμπάθα με, μα δεν καταλαβαίνω... γιατί να περιμένουμε να τελειώσει το Παγκόσμιο Κύπελλο;»

«Διότι, ανόητε, αυτή τη στιγμή καταφθάνουν στη χώρα μάγοι απ' όλο τον κόσμο και όλοι οι υπάλληλοι του Υπουργείου Μαγείας θα βρίσκονται στο πόδι, θα αγρυπνούν για ενδείξεις ασυνήθιστης δραστηριότητας, θα ελέγχουν και θα ξαναελέγχουν τις ταυτότητες. Θα έχουν λάβει δρακόντεια μέτρα ασφαλείας για να μην αντιληφθούν τίποτε οι Μαγκλ. Να γιατί θα περιμένουμε».

Ο Φρανκ έπαψε να προσπαθεί να ξεβουλώσει το αφτί του. Είχε ακούσει καθαρά τις λέξεις *Υπουργείο Μαγείας*, *μάγοι* και *Μαγκλ*. Προφανώς καθεμιά απ' αυτές τις λέξεις ήταν συνθη-

ματική και ο Φρανκ ήξερε μόνο δυο λογίων ανθρώπους που συνεννοούνται με κώδικες: τους κακοποιούς και τους κατασκόπους. Έσφιξε τη μαγκούρα του και τέντωσε τα αφτιά του.

«Ωστε η εξοχότητά σου είναι αποφασισμένη;» σχολίασε σιγανά ο Ποντικοουράς.

«Ασφαλώς και είμαι, Ποντικοουρά». Στην παγερή φωνή υπήρχε τώρα μια νότα μοχθηρίας.

Ακολούθησε μια μικρή παύση κι ύστερα μίλησε ο Ποντικοουράς, βεβιασμένα, σαν να ζόριζε τον εαυτό του να πει αυτό που ήθελε προτού χάσει το θάρρος του.

«Θα μπορούσαμε, άρχοντά μου, να μην ασχοληθούμε με τον Χάρι Πότερ».

«Να μην ασχοληθούμε με τον Χάρι Πότερ;» είπε αργά η δεύτερη φωνή. «Κατάλαβα...»

«Προς Θεού, άρχοντά μου, δεν το λέω από ενδιαφέρον για το αγόρι!» έσκουξε ο Ποντικοουράς. «Να πάει να πνιγεί, ποσώς μ' ενδιαφέρει! Αν χρησιμοποιούσαμε όμως κάποιον άλλον μάγο, θα κάναμε πολύ πιο γρήγορα τη δουλειά μας! Αν μου επέτρεπες να σ' αφήσω για λίγο –ξέρεις πόσο καλός είμαι στις μεταμφιέσεις–, σε δυο μέρες το πολύ θα ήμουν πίσω με το κατάλληλο άτομο...»

«Θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω κάποιον άλλον μάγο», είπε σιγανά η άλλη φωνή, «αυτό είναι σίγουρο...»

«Και λογικό, άρχοντά μου», είπε με ολοφάνερη ανακούφιση ο Ποντικοουράς. «Θα είναι φοβερά δύσκολο να πιάσουμε τον Χάρι Πότερ, με τόσα μέτρα που έχουν ληφθεί για την ασφάλειά του...»

«Ωστε προσφέρεις να μου φέρεις κάποιον άλλον στη θέση του; Αναρωτιέμαι... μήπως έχεις κουραστεί να με περιποιείσαι; Μήπως η πρόταση ν' αλλάξουμε τα σχέδιά μας δεν είναι παρά μία πρόφαση για να μ' εγκαταλείψεις;»

«Άρχοντά μου! Δεν έχω καμιά επιθυμία να φύγω, κάθε άλλο...»

«Μη μου λες ψέματα εμένα!» ψιθύρισε επιτακτικά η άλλη φωνή. «Δεν τα χάφτω! Έχεις μετανιώσει που γύρισες κοντά

μου. Αηδιάζεις. Σε βλέπω που μορφάζεις όταν με κοιτάζεις, σε νιώθω να ανατριχιάζεις όταν μ' αγγίζεις...»

«Όχι, η αφοσίωσή μου στην εξοχότητά σου...»

«Η αφοσίωσή σου δεν είναι τίποτε άλλο από δειλία. Αν είχες αλλού να πας, δε θα βρισκόσουν εδώ. Πώς θα επιβιώσω χωρίς εσένα όταν χρειάζομαι τσίσιμα κάθε λίγο και λιγάκι; Ποιος θ' αρμέγει τη Ναγκίνι;»

«Μα έχεις δυναμώσει, άρχοντά μου...»

«Ψεύτη», κοντανάσανε η δεύτερη φωνή. «Δεν έχω δυναμώσει αρκετά, κι αν μείνω μόνος, μέσα σε λίγες μέρες θα χάσω κι αυτές τις ελάχιστες δυνάμεις που ανέκτησα χάρη στις αδέξιες φροντίδες σου. Σιωπή!»

Ενώ τραύλιζε κάτι ακατάληπτο, ο Ποντικοουράς σώπασε αμέσως. Για λίγα δευτερόλεπτα ο Φρανκ άκουγε μόνο το τριζοβόλημα της φωτιάς. Ύστερα μίλησε πάλι ο δεύτερος άντρας, μ' έναν ψίθυρο σαν σφύριγμα φιδιού.

«Έχω τους λόγους μου που θέλω να χρησιμοποιήσω αυτό το αγόρι, όπως σου έχω εξηγήσει ήδη, και δε θα συμβιβαστώ με κανέναν άλλον. Περίμενα δεκατρία χρόνια. Λίγοι μήνες παραπάνω δε θα μας βλάψουν. Όσο για τα προστατευτικά μέτρα που έχουν ληφθεί για το αγόρι, πιστεύω ότι θα τα εξουδετερώσει το σχέδιό μου. Απλώς χρειάζεται να δείξεις λίγο θάρρος, Ποντικοουρά... και καλά θα κάνεις να το βρεις, αν δε θέλεις να ξεσπάσει πάνω σου όλο το μένος του λόρδου Βόλντεμορτ...»

«Άκουσέ με, άρχοντά μου!» αντέδρασε πανικόβλητος ο Ποντικοουράς. «Σ' όλο το ταξίδι συλλογίζομουν το σχέδιό σου – η εξαφάνιση της Μπέρθα Τζόρκινς δε θα μείνει απαρατήρητη για πολύ κι αν προχωρήσουμε στην εφαρμογή του σχεδίου, αν μαγέψω...»

«Αν;» ψιθύρισε η άλλη φωνή. «Αν; Αν εφαρμόσεις το σχέδιο, Ποντικοουρά, δε θα χρειαστεί να μάθει το υπουργείο πως εξαφανίστηκε και κάποιος άλλος. Θα το κάνεις ήσυχα κι αθόρυβα. Μακάρι να μπορούσα να το κάνω εγώ, αλλά στην κατάσταση μου... Θάρρος, Ποντικοουρά, αν βγει κι αυτό το εμπόδιο απ' τη μέση, ο δρόμος θα είναι ανοιχτός για τον Χάρι Πό-

τερ. Δε σου ζητώ να το κάνεις μόνος. Στο μεταξύ, θα έχει έρθει κοντά μας κι ο πιστός μου υπηρέτης...»

«Κι εγώ είμαι πιστός σου υπηρέτης», είπε ενοχλημένος ο Ποντικοουράς.

«Χρειάζομαι κάποιον με εξυπνάδα και πίστη ακλόνητη, αλλά εσύ, δυστυχώς, δεν έχεις αυτές τις προϋποθέσεις».

«Εγώ σε βρήκα», είπε ο Ποντικοουράς και η ενόκλησή του ήταν τώρα πολύ πιο έντονη. «Εγώ σε βρήκα, εγώ σου έφερα την Μπέρθα Τζόρκινς».

«Είναι γεγονός», παραδέχτηκε ο άλλος σαν να το διασκέδαζε. «Δεν περίμενα από σένα αυτή την έκλαμψη ευφυΐας... αν και, μεταξύ μας, δεν είχες συνειδητοποιήσει πόσο χρήσιμη θα μας φαινόταν όταν την έπιασες».

«Ε... το φαντάστηκα πως μπορεί να μας φανεί χρήσιμη, άρχοντά μου».

«Ψεύτη», τον ειρωνεύτηκε η άλλη φωνή. «Δεν αρνούμαι πάντως ότι οι πληροφορίες που μας έδωσε ήταν πολύτιμες. Χωρίς αυτές δε θα μπορούσα να καταστρώσω το σχέδιό μου, και για την υπηρεσία σου αυτή θ' ανταμειφθείς, Ποντικοουρά. Θα σου αναθέσω μια σημαντική αποστολή, μιαν αποστολή για την οποία πολλοί απ' τους οπαδούς μου θα έδιναν και το δεξί τους χέρι...»

«Α... αλήθεια, άρχοντά μου; Ποια...» τραύλισε τρομοκρατημένος ο Ποντικοουράς.

«Α, αυτό το αφήνω για έκπληξη. Η παρέμβασή σου θα γίνει την τελευταία στιγμή... αλλά σου υπόσχομαι ότι θα έχεις την τιμή να φανείς εξίσου χρήσιμος με την Μπέρθα Τζόρκινς».

«Θα... θα...» Η φωνή του Ποντικοουρά ξάφνου ήχησε πνιχτή, σαν να είχε στεγνώσει το λαρύγγι του. «Θα... θα με... σκοτώσεις κι εμένα;»

«Αχ, Ποντικοουρά, Ποντικοουρά», είπε μειλίχια η παγερή φωνή, «γιατί να σε σκοτώσω; Την Μπέρθα τη σκότωσα επειδή ακριβώς ήμουν υποχρεωμένος να το κάνω. Μόλις απάντησε στις ερωτήσεις μου, ήταν πλέον άχρηστη, δε θα μπορούσε να μου χρησιμεύσει πουθενά αλλού. Άλλωστε, αν επέστρεφε στο

υπουργείο και τους έλεγε πως σε είχε γνωρίσει στις διακοπές της, θα άρχιζαν όλοι να κάνουν ανεπιθύμητες ερωτήσεις. Οι μάγοι που υποτίθεται πως είναι νεκροί δε συναντούν μάγισσες του Υπουργείου Μαγείας σε απομονωμένα πανδοχεία...»

Ο Ποντικοουράς μουρμούρισε κάτι τόσο σιγανά, ώστε ο Φρανκ δεν μπόρεσε να το ακούσει, έκανε όμως τον άλλον να γελάσει· το γέλιο του ήταν ανατριχιαστικό και παγερό σαν την ομιλία του.

«Θα μπορούσαμε να τροποποιήσουμε τη μνήμη της; Μα κάθε ισχυρός μάγος μπορεί να λύσει το ζόρκι της μνήμης, όπως απέδειξα όταν την ανέκρινα. Θα ήταν προσβολή στη μνήμη της αν δε χρησιμοποιούσαμε τις πληροφορίες που της απέσπασα.»

Έξω στον διάδρομο, ο Φρανκ συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι είχε ιδρώσει το χέρι που κρατούσε τη μαγκούρα. Εκείνος ο άντρας με την παγερή φωνή είχε σκοτώσει μια γυναίκα. Και μιλούσε γι' αυτό δίκως την παραμικρή τύψη· απεναντίας, το διασκεδάζε. Ήταν επικίνδυνος... τρελός! Και μάλιστα σχεδίαζε κι άλλον φόνο. Αυτό το αγόρι, ο Χάρι Πότερ, όποιος κι αν ήταν, διέτρεχε θανάσιμο κίνδυνο...

«Άλλη μια κατάρα... ο πιστός μου υπηρέτης μέσα στο "Χόγκουαρτς"... και μετά θα βάλω στο χέρι τον Χάρι Πότερ, Ποντικοουρά. Το αποφάσισα. Δε σηκώνω κουβέντα. Σώπασε τώρα... νομίζω πως ακούω τη Ναγκίνι...»

Η φωνή του δεύτερου άντρα άλλαξε. Άρχισε να βγάζει τέτοιους ήχους, που όμοιούς τους ο Φρανκ δεν είχε ξανακούσει· σαν να σφύριζε και να έφτυνε χωρίς να παίρνει ανάσα. Ο Φρανκ νόμιζε πως είχε πάθει κάποια κρίση.

Τότε άκουσε κάτι να κινείται πίσω του, στον σκοτεινό διάδρομο. Στράφηκε να δει και παρέλυσε από τον τρόμο.

Κάτι ερχόταν προς το μέρος του γλιστρώντας στο πάτωμα του σκοτεινού διαδρόμου και, μόλις ζύγωσε στη στενή λωρίδα του φωτός που έβγαινε από την πόρτα, ο Φρανκ συνειδητοποίησε με φρίκη πως ήταν ένα γιγάντιο φίδι· το μήκος του ξεπερνούσε τα τριάμισι μέτρα. Το κοίταζε έντρομος, καθηλωμένος, καθώς σερνόταν αφήνοντας το φαρδύ κυματιστό χνάρι

του πάνω στο παχύ στρώμα της σκόνης και τον ζύγωνε ολοένα και πιο πολύ. Είχε μαρμαρώσει, δεν ήξερε τι να κάνει. Η μόνη οδός διαφυγής ήταν το δωμάτιο όπου οι δυο άντρες κατέστρωναν το σχέδιο του φόνου, όμως, αν έμενε στη θέση του, θα τον σκότωνε, το δίχως άλλο, το φίδι...

Πριν προλάβει να πάρει μιαν απόφαση, το φίδι τον έφτασε κι ύστερα, απρόσμενα, ανεξήγητα, τον προσπέρασε. Ακολουθούσε το σφυριχτό κάλεσμα της παγερής φωνής πίσω από την πόρτα και σε λίγα δευτερόλεπτα η άκρη της ουράς με τα ρομβοειδή σχήματα είχε εξαφανιστεί στο άνοιγμα της πόρτας.

Τώρα το μέτωπο του Φρανκ ήταν λουσμένο στον ιδρώτα και το χέρι που κρατούσε τη μαγκούρα έτρεμε. Μέσα στο δωμάτιο, η παγερή φωνή δεν είχε πάψει να σφυρίζει και ξαφνικά από το μυαλό του Φρανκ πέρασε μια εντελώς απίθανη και παρανοϊκή σκέψη... *Ο άνθρωπος αυτός μιλάει τη γλώσσα των φιδιών.*

Ο Φρανκ τα είχε τελείως χαμένα. Και τι δε θα 'δινε για να βρεθεί στο κρεβατάκι του, με τη θερμοφόρα του. Ωστόσο, το πρόβλημα ήταν ότι τα πόδια του είχαν ριζώσει, θαρρείς, στο πάτωμα. Έτσι, καθώς έτρεμε, προσπαθώντας να επιβληθεί στον εαυτό του, άκουσε την παγερή φωνή να μιλάει ξανά στη γλώσσα τους.

«Η Ναγκίνι φέρνει ενδιαφέροντα νέα, Ποντικοουρά», είπε.

«Α... αλήθεια, άρχοντά μου;»

«Ναι. Όπως με πληροφόρησε, έξω απ' αυτό το δωμάτιο βρίσκεται ένας γέρος Μαγκλ κι ακούει ό,τι λέμε».

Ο Φρανκ δεν πρόλαβε να κρυφτεί. Ακούστηκαν βήματα και η πόρτα της κάμαρας άνοιξε διάπλατα.

Μπροστά του εμφανίστηκε ένας κοντός και караφλός γκριζομάλλης με σουβλερή μύτη και μικρά υγρά μάτια, και με μια έκφραση φόβου κι ανησυχίας στο πρόσωπό του.

«Κάλεσέ τον μέσα, Ποντικοουρά. Έχεις ξεχάσει τους καλούς σου τρόπους;»

Η παγερή φωνή ακούστηκε από την παμπάλαιη πολυθρόνα μπροστά στο τζάκι, αλλά ο Φρανκ ούτε τότε μπόρεσε να δει

τον ομιλητή. Είδε μόνο το φίδι, κουλουριασμένο σ' ένα φθαρμένο χαλί μπροστά στο τζάκι, σαν ανατριχιαστική καρικατούρα ενός ζώου που κρατάει συντροφιά.

Ο Ποντικοουράς έγεννε στον Φρανκ να μπει μέσα. Αυτός, παρ' όλη του την ταραχή, έσφιξε τη μαγκούρα και διάβηκε το κατώφλι κουτσαίνοντας.

Η μοναδική πηγή φωτός μες στο δωμάτιο ήταν το τζάκι, που έριχνε μακρόστενες αραχνοειδείς σκιές πάνω στους τοίχους. Ο Φρανκ κοίταξε τη ράχη της πολυθρόνας· ο άντρας που καθόταν πρέπει να ήταν ακόμη πιο κοντός από τον υπηρέτη του γιατί ο Φρανκ δε διέκρινε ούτε την κορφή του κεφαλιού του.

«Τ' άκουσες όλα, Μαγκλ;» ρώτησε η παγερή φωνή.

«Πώς με είπες;» ρώτησε προκλητικά ο Φρανκ, γιατί τώρα που βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο, τώρα που είχε φτάσει η στιγμή της δράσης, είχε ξαναβρεί το θάρρος του· έτσι γινόταν πάντα και στον πόλεμο.

«Σε είπα Μαγκλ», απάντησε ατάραχα η παγερή φωνή. «Αυτό σημαίνει πως δεν είσαι μάγος».

«Δεν ξέρω τι εννοείς όταν λες μάγος», είπε ο Φρανκ με σταθερή φωνή. «Το μόνο που ξέρω είναι πως αυτά που άκουσα απόψε θα ενδιαφέρουν πολύ την αστυνομία. Σκότωσες κάποιον και σχεδιάζεις να σκοτώσεις κι άλλον! Και σε πληροφορώ», πρόσθεσε καθώς του ήρθε η έμπνευση, «ότι η γυναίκα μου ξέρει πως βρίσκομαι εδώ κι αν δε γυρίσω...»

«Δεν έχεις γυναίκα», είπε σιγανά η παγερή φωνή. «Κανείς δεν ξέρει πως είσαι εδώ. Δεν είπες σε κανέναν πως θα έρθεις. Μαγκλ, μην ξαναπείς ψέματα στον λόρδο Βόλντεμορτ γιατί το καταλαβαίνει... πάντα το καταλαβαίνει...»

«Όστε είσαι λόρδος;» σχολίασε ξερά ο Φρανκ. «Οφείλω να ομολογήσω πως δε μου έκαναν καλή εντύπωση οι τρόποι σου, λόρδε μου. Γύρνα να με κοιτάξεις αν είσαι άντρας».

«Μα δεν είμαι άντρας, Μαγκλ», είπε η παγερή φωνή τόσο σιγανά, που μόλις ακούστηκε με το τρίξιμο της φωτιάς. «Είμαι κάτι πολύ πιο σημαντικό. Ωστόσο... γιατί όχι; Θα σε κοιτάξω. Ποντικοουρά, έλα να στρίψεις την πολυθρόνα».

Ο υπηρέτης άρχισε να τρέμει.

«Άκουσες τι είπα, Ποντικοουρά;»

Ο μικροκαμωμένος άντρας πλησίασε διστακτικά, σαν να προτιμούσε να κάνει οτιδήποτε άλλο εκτός απ' το να πλησιάσει τον αφέντη του και το χαλί όπου είχε κουλουριαστεί το φίδι, και βάλθηκε να σπρώχνει την πολυθρόνα. Κάποια στιγμή που τα πόδια της πολυθρόνας τράβηξαν ελαφρά το χαλί, το φίδι ανασήκωσε το άσχημο τριγωνικό του κεφάλι και σφύριξε απειλητικά.

Τέλος, η πολυθρόνα γύρισε προς το μέρος του και ο Φρανκ αντίκρισε το πλάσμα που καθόταν εκεί. Η μαγκούρα ξέφυγε από το χέρι του και έπεσε με θόρυβο στο πάτωμα. Άνοιξε το στόμα του και ούρλιαξε. Ούρλιαξε τόσο δυνατά, που δεν άκουσε τα λόγια που είπε το πλάσμα καθώς ύψωνε ένα ραβδί. Ξεχύθηκε μια δυνατή πράσινη λάμψη, ακούστηκε μια βοή και ο Φρανκ Μπράις σωριάστηκε κεραυνόπληκτος. Ήταν ήδη νεκρός πριν το σώμα του αγγίξει το πάτωμα.

Τριακόσια πενήντα χιλιόμετρα μακριά, ένα αγόρι που λεγόταν Χάρι Πότερ πετάχτηκε αλαφιασμένο στον ύπνο του.

Το σημάδι

Ο Χάρι έμεινε ξαπλωμένος ανάσκελα, βαριανασαίνοντας σαν να είχε τρέξει. Είχε ξυπνήσει από ένα ολοζώντανο όνειρο, με τα χέρια του να πιέζουν το πρόσωπό του. Το παλιό σημάδι στο μέτωπό του, στο σχήμα του κεραυνού, έκαιγε κάτω από τα δάχτυλά του σαν να του είχε κολλήσει κάποιος ένα πυρωμένο σίδερο πάνω στο δέρμα.

Ανακάθισε· με το ένα χέρι πίεζε το σημάδι ενώ με το άλλο αναζητούσε μες στο σκοτάδι τα γυαλιά του πάνω στο κομοδίνο. Μόλις τα φόρεσε, τα περιγράμματα των αντικειμένων μες στο δωμάτιό του έγιναν πιο σαφή, καθώς φωτίζονταν από το ακνύ πορτοκαλί φως του φανοστάτη, έξω, στο πεζοδρόμιο.

Ο Χάρι ψηλάφισε το σημάδι για άλλη μια φορά. Άναψε το φωτιστικό, σηκώθηκε από το κρεβάτι, άνοιξε την ντουλάπα του και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη στη μέσα πλευρά της πόρτας. Αντίκρισε ένα αδύνατο αγόρι δεκατεσσάρων χρονών, με φωτεινά πράσινα μάτια, που τώρα του ανταπέδιδαν απορημένα το βλέμμα, στεφανωμένα από τα ανακατωμένα μαύρα του μαλλιά. Περιεργάστηκε το σημάδι στο μέτωπό του. Ήταν όπως πάντα αλλά τον έτσουζε ακόμη.

Προσπάθησε να θυμηθεί το όνειρο που τον είχε ξυπνήσει. Ήταν τόσο ζωντανό... είχε δει δύο πρόσωπα που ήξερε κι ένα άλλο που δεν ήξερε... συγκεντρώθηκε συνοφρυωμένος και προσπάθησε να θυμηθεί...

Στη μνήμη του ήρθε η θολή εικόνα ενός μισοσκοτεινού δω-

ματίου... μπροστά στο τζάκι ήταν κουλουριασμένο ένα φίδι... ένας μικροκαμωμένος άντρας που λεγόταν Πίτερ κι είχε το παρατσούκλι Ποντικοουράς... και μια στριγκιά παγερή φωνή... η φωνή του λόρδου Βόλντεμορτ. Ο Χάρι, στη σκέψη του και μόνο, ένιωσε σαν να είχε δεχτεί ψυχρολουσία...

Έκλεισε σφικτά τα μάτια και προσπάθησε να θυμηθεί την όψη του Βόλντεμορτ, στάθηκε όμως αδύνατον... θυμόταν μόνο πως όταν γύρισε η πολυθρόνα του Βόλντεμορτ προς το μέρος του και τον αντίκρισε, ένιωσε τέτοιον τρόμο, που ξύπνησε... ή μήπως ήταν ο πόνος από το σημάδι;

Κι ο γέρος ποιος ήταν; Γιατί σίγουρα υπήρχε κι ένας γέρος... ο Χάρι τον είχε δει να σωριάζεται στο πάτωμα. Κι ύστερα όλα θόλωσαν. Σκέπασε το πρόσωπό του με τα χέρια και προσπάθησε να συγκρατήσει την εικόνα του μισοσκοτεινού δωματίου, αλλά ήταν σαν να προσπαθούσε να συγκρατήσει στις χούφτες του νερό. Οι λεπτομέρειες χάνονταν, έσβηναν... ο Βόλντεμορτ και ο Ποντικοουράς μιλούσαν για κάποιον που είχαν σκοτώσει, αν και ο Χάρι δε θυμόταν το όνομά του... και σχεδίαζαν να σκοτώσουν κάποιον *άλλον... τον ίδιο...*

Ο Χάρι κατέβασε τα χέρια από το πρόσωπό του, άνοιξε τα μάτια και κοίταξε το δωμάτιό του σαν να περίμενε να δει κάτι παράξενο. Η αλήθεια είναι πως υπήρχαν πολύ παράξενα πράγματα εκεί μέσα. Ένα μεγάλο ανοικτό μπαούλο στα πόδια του κρεβατιού του· μέσα σ' αυτό υπήρχαν μια χύτρα, ένα μαγικό σκουπόξυλο, μαύροι μανδύες και διάφορα βιβλία μαγείας. Ρολά από περγαμηνές καταλάμβαναν τον χώρο του γραφείου που άφηνε ελεύθερο το μεγάλο άδειο κλουβί της χιονόλευκης κουκουβάγιας του, της Χέντβικ. Στο πάτωμα, δίπλα στο κρεβάτι του, ήταν αφημένο ανοικτό το βιβλίο που διάβαζε πριν τον πάρει ο ύπνος. Όλες οι εικόνες του βιβλίου ήταν κινούμενες. Άντρες με ζωηρόχρωμους πορτοκαλιούς μανδύες περνούσαν αστραπιαία από τις σελίδες καβάλα σε μαγικά σκουπόξυλα, πετώντας ο ένας στον άλλον μια κόκκινη μπάλα.

Ο Χάρι έσκυψε, μάζεψε το βιβλίο και παρακολούθησε έναν μάγο να βάζει ένα εντυπωσιακό γκολ ρίχνοντας την μπάλα σε

ύψος δεκαπέντε μέτρων. Έκλεισε απότομα το βιβλίο. Ακόμη και το κουίντις, το καλύτερο άθλημα του κόσμου, κατά τη γνώμη του, δεν μπορούσε να αποσπάσει εκείνη τη στιγμή την προσοχή του. Ακούμπησε το *Πετώντας με τους Κάνον* στο κομοδίνο, πήγε στο παράθυρο, τράβηξε τις κουρτίνες και κοίταξε τον δρόμο.

Η οδός Πριβέτ, που βρισκόταν σε μιαν αξιοπρεπή συνοικία, ήταν όπως όφειλε να είναι τις πρώτες πρωινές ώρες του Σαββάτου. Όλα τα παράθυρα ήταν κλειστά και στον δρόμο δεν κυκλοφορούσε ψυχή, ούτε μια γάτα έστω, έτσι για δείγμα.

Κι όμως... κι όμως... ο Χάρι επέστρεψε εκνευρισμένος στο κρεβάτι του, κάθισε και ψηλάφησε ξανά το σημάδι. Δεν ήταν ο πόνος που τον απασχολούσε· είχε συνηθίσει πια τον πόνο και τους τραυματισμούς. Κάποτε είχε χάσει όλα τα κόκαλα του δεξιού χεριού και είχε περάσει μια μαρτυρική νύχτα μέχρι να ξαναφυτρώσουν. Λίγο αργότερα τον κάρφωσε στο ίδιο χέρι ένα φαρμακερό δόντι μήκους τριάντα εκατοστών. Μόλις πέρσι, ο Χάρι είχε πέσει από το μαγικό του σκουπόξυλο από ύψος είκοσι μέτρων. Ήταν μαθημένος σε παράξενα δυστυχήματα και τραυματισμούς· ήταν αναπόφευκτο όταν φοιτούσες στη Σχολή «Χόγκουαρτς» για Μαγείες και Ξόρκια και είχες το ταλέντο να προσελκύεις κάθε λογής μπελάδες.

Όχι, αυτό που προβλημάτιζε τον Χάρι ήταν ότι την τελευταία φορά που τον είχε πονέσει το σημάδι ήταν επειδή βρισκόταν ο λόρδος Βόλντεμορτ κάπου εκεί κοντά... αλλά δεν υπήρχε περίπτωση να βρίσκεται τώρα εδώ ο Βόλντεμορτ... η ιδέα να τριγυρίζει στην οδό Πριβέτ ήταν απίθανη, εξωφρενική...

Ο Χάρι αφουγκράστηκε τη σιωπή σαν να περίμενε να ακούσει ένα τρίζιμο στη σκάλα ή το θρόισμα ενός μανδύα. Ξάφνου τινάχτηκε όταν άκουσε τον εξάδελφό του, τον Ντάντλι, από το διπλανό δωμάτιο, να βγάζει ένα βροντερό ροχαλητό.

Προσπάθησε να ηρεμήσει· ήταν κουτό να ανησυχεί, στο σπίτι δεν υπήρχε κανένας άλλος εκτός από τον ίδιο, τον θείο Βέρνον, τη θεία Πετούνια και τον Ντάντλι· και οι τρεις συγγενείς του κοιμόνταν τον ύπνο του δικαίου.

Ο Χάρι συμπαθούσε τους Ντάρσλι πιο πολύ όταν κοιμόνταν· ξύπνιοι ήταν ανυπόφοροι. Ο θεός Βέρνον, η θεία Πετούνια και ο Ντάντλι ήταν οι μοναδικοί συγγενείς του Χάρι. Ήταν Μαγκλ (δηλαδή όχι μάγοι) και μισούσαν κάθε μορφή μαγείας, πράγμα που σήμαινε ότι θα προτιμούσαν να μπάσουν στο σπίτι τους ένα ψοφίμι παρά τον ίδιο τον Χάρι. Τα τρία τελευταία χρόνια, η εξήγηση που έδιναν σ' όλους για τις παρατεταμένες απουσίες του στο «Χόγκουαρτς» ήταν πως τον είχαν στείλει στο Κέντρο Προσαρμογής Αμετανόητων Νέων «Ο Άγιος Βρούτος». Γνώριζαν πολύ καλά ότι ο Χάρι ήταν ανήλικος και του απαγορευόταν να χρησιμοποιήσει τις μαγικές δυνάμεις του εκτός «Χόγκουαρτς», όμως έσπευδαν πάντα να τον κατηγορήσουν για ό,τι στραβό κι ανάποδο συνέβαινε στο σπίτι. Ο Χάρι δεν μπορούσε να τους ανοίξει την καρδιά του, να τους μιλήσει για τη ζωή του στον κόσμο των μάγων. Ήταν γελοία η ιδέα να τους μιλήσει, όταν θα ξυπνούσαν, για το σημάδι που τον πονούσε και τις ανησυχίες του για τον Βόλντεμορτ.

Κι όμως, ο λόγος για τον οποίο είχε έρθει ο Χάρι να ζήσει με τους Ντάρσλι ήταν ο Βόλντεμορτ. Αν δεν ήταν αυτός, τώρα ο Χάρι δε θα είχε στο μέτωπό του το σημάδι του κεραυνού. Αν δεν ήταν αυτός, ο Χάρι δε θα είχε χάσει τους γονείς του.

Ο Χάρι ήταν μόλις ενός έτους εκείνη τη νύχτα που είχε έρθει στο σπίτι του ο Βόλντεμορτ – ο ισχυρότερος μοχθηρός μάγος του αιώνα, ένας μάγος που συσσώρευε σταθερά δυνάμεις επί έντεκα ολόκληρα χρόνια και σκότωσε τον πατέρα του και τη μητέρα του. Ύστερα ο Βόλντεμορτ έστρεψε το ραβδί του προς τον Χάρι και του έριξε την κατάρα με την οποία είχε εξολοθρεύσει πολλούς έμπειρους μάγους και μάγισσες κατά τη σταθερή πορεία του προς την εξουσία. Όμως, εντελώς ανεξήγητα, η κατάρα δεν έπιασε. Αντί να σκοτώσει το μωρό, αυτή εξοστρακίστηκε και χτύπησε τον ίδιο. Ο Χάρι τη γλίτωσε αλλά του έμεινε το σημάδι του κεραυνού στο μέτωπο, ενώ ο Βόλντεμορτ, χτυπημένος από την ίδια του την κατάρα, λαβώθηκε βαριά. Έχασε τις δυνάμεις του, κινδύνεψε μάλιστα να χάσει και την ίδια του τη ζωή, και έσπευσε να εξαφανιστεί από προσώ-

που γης. Η μουσική κοινότητα των μάγων λυτρώθηκε από το καθεστώς τρόμου όπου ζούσε επί τόσα χρόνια, οι οπαδοί του Βόλντεμορτ διαλύθηκαν και ο Χάρι Πότερ έγινε διάσημος.

Ο Χάρι λίγο έλειψε να πάθει σοκ όταν ανακάλυψε, στα γενέθλια των έντεκα χρόνων του, ότι ήταν μάγος· κι ακόμη πιο πολύ ταραχτήκε όταν έμαθε πως στη μουσική κοινότητα των μάγων οι πάντες γνώριζαν το όνομά του. Όταν έφτασε στο «Χόγκουαρτς» διαπίστωσε πως, όπου κι αν πήγαινε, όλα τα κεφάλια στρέφονταν προς το μέρος του και ακούγονταν ψίθυροι. Τώρα όμως το είχε συνηθίσει: το φθινόπωρο θα άρχιζε την τέταρτη χρονιά του στο «Χόγκουαρτς» και μετρούσε από τώρα τις μέρες που έμεναν μέχρι να γυρίσει στο κάστρο.

Έπρεπε να κάνει υπομονή άλλο ένα δεκαπενθήμερο. Κοίταξε απελπισμένος γύρω του και το βλέμμα του σταμάτησε στις ευχετήριες κάρτες που του είχαν στείλει οι δυο καλύτεροι φίλοι του για τα γενέθλιά του, στα τέλη Ιουλίου. Τι θα έλεγαν αν τους έγραφε ότι τον πόνεσε το σημάδι;

Ευθύς αμέσως άκουσε με τη φαντασία του τη φωνή της Ερμιόνης Γκρέιντζερ, διαπεραστική και τρομαγμένη.

Σε πόνεσε το σημάδι; Αυτό είναι πολύ σοβαρό, Χάρι... Να γράφεις στον καθηγητή Ντάμπλντορ! Κι εγώ θα κοιτάξω στο βιβλίο Κοινές Παθήσεις και Νοσήματα των Μάγων... ίσως εκεί βρω κάτι για το σημάδι σου...

Ναι, αυτό θα τον συμβούλευε η Ερμιόνη: να απευθυνθεί αμέσως στον διευθυντή του «Χόγκουαρτς» ενώ παράλληλα η ίδια θα ανέτρεχε σε κάποιο βιβλίο. Ο Χάρι κοίταξε από το παράθυρο τον σκοτεινό βελούδινο ουρανό. Αμφέβαλλε αν θα μπορούσε να βρει βοήθεια μέσα σ' ένα βιβλίο. Απ' ό,τι ήξερε, ήταν ο μόνος που είχε επιζήσει από μια κατάρα όπως αυτή του Βόλντεμορτ, επομένως ήταν εντελώς απίθανο να βρει καταχωρισμένα τα συμπτώματά του στις *Κοινές Παθήσεις και Νοσήματα των Μάγων*. Όσο για τον διευθυντή του, ο Χάρι δεν είχε ιδέα πού περνούσε τις καλοκαιρινές διακοπές του ο Ντάμπλντορ. Τον φαντάστηκε με την πλούσια ασημένια του γενειάδα, τον μακρύ του μανδύα και το μυτερό καπέλο, ξαπλωμένο σε

κάποια παραλία, να αλείφει με αντηλιακό τη μακριά, γαμψή του μύτη, και με τούτη την εικόνα ζωγραφίστηκε ένα χαμόγελο στα χείλη του. Πάντως, όπου κι αν βρισκόταν ο Ντάμπλντορ, η Χέντβιχ θα κατάφερνε να τον βρει· η κουκουβάγια του δεν τον είχε απογοητεύσει ποτέ, παρέδιδε πάντοτε τα γράμματα, έστω και χωρίς τη διεύθυνση του παραλήπτη. Μα τι να γράψει;

Σεβαστέ μου διευθυντά, συγγνώμη που σας ενοχλώ, αλλά σήμερα το πρωί με πόνεσε το σημάδι μου. Ειλικρινά υμέτερος, Χάρι Πότερ.

Και μόνο που το σκεφτόταν, ένιωθε γελοίος. Έτσι, προσπάθησε να φανταστεί την αντίδραση του Ρον Ουέσλι, του άλλου καλύτερου φίλου του, και είδε με τη φαντασία του το πρόσωπο του Ρον, με τη μακριά μύτη, τις αμέτρητες φακίδες και το εύθυμο χαμόγελο.

Σε πόνεσε το σημάδι; Μα... αποκλείεται να είναι εδώ κοντά ο Ξέρεις-Ποιος. Θέλω να πω... θα το καταλάβαινες αμέσως, έτσι δεν είναι; Θα προσπαθούσε να σου κάνει κακό... Τι να σου πω, Χάρι, ίσως τα σημάδια που αφήνουν οι κατάρες να τσούζουν πότε πότε... Θα ρωτήσω τον μπαμπά.

Ο κύριος Ουέσλι ήταν ένας έμπειρος μάγος που εργαζόταν στο Γραφείο Κακής Χρήσης Αντικειμένων Κατασκευής Μαγκλ του Υπουργείου Μαγείας αλλά, απ' ό,τι ήξερε ο Χάρι, δεν είχε καμία ειδίκευση στις κατάρες. Άλλωστε δεν του άρεσε η ιδέα να μάθει όλη η οικογένεια Ουέσλι ότι είχε τρομάξει επειδή τον είχε τσούξει λιγάκι το σημάδι. Η κυρία Ουέσλι θα αναστατωνόταν περισσότερο από την Ερμιόνη ενώ ο Φρεντ και ο Τζορτζ, οι δεκαεξάχρονοι δίδυμοι αδελφοί του Ρον, θα τον θεωρούσαν φοβητσιάρη. Ο Χάρι θεωρούσε τους Ουέσλι την καλύτερη οικογένεια του κόσμου· έλπιζε ότι θα λάμβανε σύντομα πρόσκληση να τον φιλοξενήσουν (κάτι είχε αναφέρει ο Ρον για το Παγκόσμιο Κύπελλο Κουίντς) και δεν ήθελε να σκιάσουν την επίσκεψή του αγωνιώδεις ερωτήσεις σχετικά με το σημάδι του.

Ο Χάρι έτριψε το μέτωπο με τις αρθρώσεις των δαχτύλων του. Αυτό που χρειαζόταν τώρα (και ντρεπόταν κάπως να το παραδεχτεί ακόμη και στον ίδιο του τον εαυτό) ήταν... ένας γονιός:

ένας ενήλικος μάγος, για να ζητήσει τη συμβουλή του χωρίς να αισθάνεται ανόητος, κάποιος που θα τον νοιαζόταν και θα τον αγαπούσε, κάποιος που θα είχε πείρα από μαύρη μαγεία...

Και ξαφνικά βρήκε τη λύση. Ήταν τόσο απλή, τόσο προφανής... Πώς δεν το είχε σκεφτεί νωρίτερα; Ο *Σείριος!*

Πετάχτηκε από το κρεβάτι και έτρεξε στο γραφείο του. Κάθισε, τράβηξε μπροστά του μια περγαμνή, γέμισε με μελάνη την πένα του από φτερό αετού, έγραψε *Αγαπημένε μου Σείριε* κι ύστερα κοντοστάθηκε. Προσπάθησε να σκεφτεί πώς να διατυπώσει καλύτερα το πρόβλημά του, ενώ απορούσε ακόμη πώς δεν είχε πάει αμέσως το μυαλό του στον Σείριο. Ίσως όμως ήταν φυσικό, αφού είχε πληροφορηθεί την ύπαρξη του νονού του μόλις δυο μήνες πριν.

Υπήρχε μια πολύ απλή εξήγηση για την απουσία του Σείριου από τη ζωή του Χάρι: ο νονός του ήταν έγκλειστος στο Αζκαμπάν, τη φυλακή των μάγων που φρουρούσαν οι Παράφρονες, φοβερά πλάσματα, δαιμονικά κι αόμματα, που ρουφούσαν τις ψυχές, και είχαν έρθει να βρουν τον Σείριο στο «Χόγκουαρτς» όταν είχε δραπετεύσει. Όμως εκείνος ήταν αθώος, τους φόνους για τους οποίους είχε καταδικαστεί τους είχε διαπράξει ο Ποντικοουράς, ένας οπαδός του Βόλντεμορτ που όλοι θεωρούσαν νεκρό. Όλοι εκτός από τον Χάρι, τον Ρον και την Ερμιόνη, οι οποίοι την προηγούμενη σχολική χρονιά είχαν έρθει πρόσωπο με πρόσωπο μαζί του – αν και μόνον ο καθηγητής Ντάμπλντορ τους είχε πιστέψει.

Για μια ώρα γεμάτη ευτυχία, ο Χάρι είχε πιστέψει ότι θα έφευγε επιτέλους από το σπίτι των Ντάρσλι και θα ζούσε με τον Σείριο, ο οποίος προσφέρθηκε να τον πάρει κοντά του μόλις αποκαθιστούσε το όνομά του. Ωστόσο του στέρνησαν την ευκαιρία – ο Ποντικοουράς κατάφερε να το σκάσει πριν τον παραδώσουν στο Υπουργείο Μαγείας και ο Σείριος αναγκάστηκε να εξαφανιστεί για να σώσει τη ζωή του. Ο Χάρι τον βοήθησε να διαφύγει καβάλα σ' έναν ιππόγρυπα, τον Ωραιόραμφο, κι από τότε ο Σείριος κρυβόταν. Ο Χάρι όλο το καλοκαίρι συλλογίζόταν με πόνο το σπιτικό που θα είχε αποκτήσει αν δεν

το έσκαγε ο Ποντικοουράς. Ήξερε πως το είχε χάσει μέσα από τα χέρια του, έτσι γύρισε στους Ντάρσλι με διπλό βάρος στην καρδιά.

Παρ' όλα αυτά, ο Σείριος βοήθησε κάπως τον Χάρι, έστω κι από μακριά. Χάρη σ' εκείνον είχε τώρα στο δωμάτιό του όλα τα σχολικά είδη του. Πριν δεν του το επέτρεπαν οι Ντάρσλι· η επιθυμία τους να κάνουν τον Χάρι όσο το δυνατόν πιο δυστυχημένο σε συνδυασμό με τον φόβο για τις δυνάμεις του τους έκαναν να κλειδώνουν τα προηγούμενα καλοκαίρια το μπαούλο με τα σχολικά του είδη στο ντουλάπι κάτω από τη σκάλα. Η συμπεριφορά τους όμως άλλαξε όταν πληροφορήθηκαν ότι ο νονός του Χάρι ήταν ένας επικίνδυνος δολοφόνος. Από την άλλη, ο Χάρι «ξέχασε» να τους αναφέρει ότι ο Σείριος ήταν αθώος.

Ο Χάρι είχε λάβει δύο γράμματα από τον Σείριο αφότου είχε γυρίσει στην οδό Πριβέτ. Δεν του τα είχαν φέρει κουκουβάγιες (όπως συνηθίζεται στους μάγους) αλλά μεγάλα εξωτικά πουλιά με εκτυφλωτικά χρώματα. Η Χέντβιχ δεν έκρυψε την αποδοκιμασία της για τους φανταχτερούς παρείσακτους· με τα χίλια ζόρια τούς άφησε να πιουν από το νερό της πριν πάρουν τον δρόμο της επιστροφής. Ο Χάρι, αντίθετα, είχε ενθουσιαστεί· του έφεραν στον νου φοινικόδεντρα και λευκές αμμουδιές και ευχήθηκε, όπου κι αν βρισκόταν τώρα ο νονός του (ο Σείριος δεν έλεγε πού είναι, μη τυχόν παραπέσει το γράμμα), να περνάει ωραία. Του ήταν αδύνατον να φανταστεί τους Παράφρονες σε τροπικό κλίμα· δε θα άντεχαν το δυνατό φως του ήλιου. Ίσως γι' αυτό αποφάσισε ο Σείριος να κατεβεί νότια. Τα γράμματά του, κρυμμένα τώρα κάτω από μια χαλαρή σανίδα του δαπέδου κάτω από το κρεβάτι του Χάρι, ήταν χαρούμενα, ενώ του τόνιζε και στα δύο να τον ειδοποιήσει αν παρουσιάζοταν ποτέ ανάγκη. Ε, λοιπόν, να που τώρα είχε παρουσιαστεί.

Το ηλεκτρικό φως άρχισε να εξασθενεί, θαρρείς, όταν το γκρίζο ψυχρό φως της αυγής γλίστρησε σιγά σιγά μες στο δωμάτιο του Χάρι. Όταν ανέτειλε επιτέλους ο ήλιος και οι τοίχοι βάφτηκαν χρυσαφιοί κι ακούστηκαν θόρυβοι από την κρεβατοκάμαρα του θείου Βέρνον και της θείας Πετούνια, ο Χάρι

καθάρισε το γραφείο του από τις τσαλακωμένες περγαμνές και ξαναδιάβασε το γράμμα.

Αγαπημένε μου Σείριε,

Σ' ευχαριστώ για το τελευταίο σου γράμμα – τι τεράστιο πουλί μού το έφερε, μόλις και μετά βίας χώρεσε από το παράθυρο!

Τα πράγματα εδώ είναι όπως τα ξέρεις. Η δίαιτα του Ντάντλι δεν πηγαίνει και τόσο καλά. Χτες τον τσάκωσε η θεία μου να τρώει λουκουμάδες στο δωμάτιό του. Του είπαν ότι θα του κόψουν το χαρτζιλίκι άμα το ξανακάνει κι εκείνος έγινε έξω φρενών και πέταξε το πλεί στείσον από το παράθυρο. (Είναι ένα είδος υπολογιστή για να παίζεις διάφορα παιχνίδια.) Φυσικά ήταν χαζό αυτό που έκανε γιατί τώρα δε θα έχει με τι να παίζει για να ξεχνάει την πείνα του.

Εγώ είμαι καλά, βασικά χάρη σ' εσένα, αφού οι Ντάρσλι τρέμουν στην ιδέα ότι θα εμφανιστείς και, άμα σ' το ζητήσω, θα τους κάνεις κομματάκια. Σήμερα τα ζημερώματα συνέβη κάτι πολύ παράξενο. Με πόνεσε πάλι το σημάδι μου. Την τελευταία φορά που συνέβη αυτό ήταν επειδή είχε έρθει ο Βόλντεμορτ στο «Χόγκουαρτς». Μα δε νομίζω πως βρίσκεται τώρα εδώ τριγύρω. Έχεις υπόψη σου αν τα σημάδια από τις κατάρες πονάνε καμιά φορά έπειτα από χρόνια;

Θα σου στείλω το γράμμα με τη Χέντβιχ μόλις γυρίσει γιατί τώρα έχει βγει για κυνήγι. Δώσε χαιρετισμούς στον Ωραιόραμφο.

Χάρι

Ναι, σκέφτηκε ο Χάρι, καλό είναι. Δεν είχε νόημα να αναφέρει το όνειρο ούτε ήθελε να φανεί ιδιαίτερα ανήσυχος. Δίπλωσε την περγαμνή και την άφησε πάνω στο γραφείο του περιμένοντας την επιστροφή της Χέντβιχ. Έπειτα σηκώθηκε, ανακλαδίστηκε και άνοιξε την ντουλάπα του. Ντύθηκε για το πρωινό χωρίς να κοιταχτεί στον καθρέφτη.

Η πρόσκληση

Όταν κατέβηκε ο Χάρι στην κουζίνα, η οικογένεια Ντάρσολι είχε καθίσει ήδη στο τραπέζι. Κανείς τους δεν ανάβλεψε όταν μπήκε και κάθισε μαζί τους. Το μεγάλο κόκκινο πρόσωπο του θείου Βέρνον ήταν κρυμμένο πίσω από την πρωινή εφημερίδα και η θεία Πετούνια έκοβε στα τέσσερα ένα γκρέιπφρουτ, με τα χείλη σφιγμένα πάνω από τα αλογίσια δόντια της.

Ο Ντάντλι ήταν θυμωμένος και κατσούφης και, κατά παράδοξο τρόπο, φαινόταν να πιάνει περισσότερο χώρο απ' ό,τι συνήθως. Κι αυτό σήμαινε πολλά, αν σκεφτείτε ότι έπιανε μόνος του ολόκληρη τη μια πλευρά του τραπεζιού. Όταν η θεία Πετούνια έβαλε στο πιάτο του το ένα τέταρτο του γκρέιπφρουτ, χωρίς να του ρίξει καν λίγη ζάχαρη, μόνο μ' ένα τρεμάμενο «Φάε, Ντίντι μωρό μου», ο Ντάντλι την αγριοκοίταξε. Η ζωή του είχε πάρει μια δυσάρεστη τροπή αφότου είχαν αρχίσει οι καλοκαιρινές διακοπές και είχε γυρίσει στο σπίτι με την ετήσια αξιολόγησή του.

Ο θείος Βέρνον και η θεία Πετούνια είχαν βρει, ως συνήθως, διάφορες δικαιολογίες για τους κακούς βαθμούς του· η θεία Πετούνια επέμενε ότι ο Ντάντλι ήταν ένα ταλαντούχο αγόρι που δεν το καταλάβαιναν οι καθηγητές του, ενώ ο θείος Βέρνον ισχυριζόταν ότι έτσι κι αλλιώς δεν ήθελε ο γιος του να είναι «σπασίκλας». Με ανάλογο τρόπο προσπέρασαν και τις κατηγορίες για τον βίαιο κι επιθετικό χαρακτήρα του. «Είναι ζωη-

ρό το χρυσό μου αλλά ανίκανο να βλάψει ακόμη και μυρμηγκί», είπε δακρυσμένη η θεία Πετούνια.

Ωστόσο, στο τέλος της αξιολόγησης, υπήρχαν μερικά καλοδιαλεγμένα σχόλια της νοσοκόμας του σχολείου για τα οποία ούτε ο θεός Βέρνον ούτε η θεία Πετούνια μπόρεσαν να βρουν καμιά δικαιολογία. Όσο κι αν επέμενε η θεία Πετούνια ότι ο Ντάντλι ήταν βαρυκόκαλος, ότι το παραπανίσιο παιδικό πάχος του θα το έριχνε σε μπόι κι ότι ήταν ένα παιδί πάνω στην ανάπτυξη που χρειαζόταν άφθονη τροφή, το γεγονός ότι στην ιματιοθήκη του σχολείου δεν υπήρχαν πια ρούχα στο νούμερό του δεν άλλαζε. Τα μάτια της νοσοκόμας του σχολείου είχαν δει αυτό που τα μάτια της θείας Πετούνια –τα τόσο παρατηρητικά όταν επρόκειτο για καμιά δαχτυλιά στους πεντακάθαρους τοίχους της ή για τα πηγαινέλα των γειτόνων– αρνούταν να δουν: ο Ντάντλι όχι απλώς δε χρειαζόταν άφθονη τροφή αλλά σε βάρος και σε διαστάσεις συναγωνιζόταν τις νεαρές φάλαινες.

Έτσι, έπειτα από καβγάδες και σκηνές και τα πικρά δάκρυα της θείας Πετούνια, επιβλήθηκε νέο καθεστώς. Η δίαιτα που είχε στείλει η νοσοκόμα της σχολής «Σμέλτινγκς» θυροκολλήθηκε στο ψυγείο, το οποίο άδειασε απ' όλες τις αγαπημένες λιχουδιές του Ντάντλι –τούρτες και αεριούχα αναψυκτικά, σοκολάτες και χάμπουργκερ– και γέμισε με φρούτα και λαχανικά κι όλα αυτά που ο θεός Βέρνον αποκαλούσε «τροφή για κασίκες». Για να νιώθει καλύτερα ο Ντάντλι, η θεία Πετούνια αποφάσισε να κάνει δίαιτα όλη η οικογένεια. Τώρα έβαλε ένα κομμάτι γκρέιπφρουτ στο πιάτο του Χάρι, που δεν του διέφυγε πως το δικό του ήταν πολύ μικρότερο από του Ντάντλι. Η θεία Πετούνια πίστευε πως ο καλύτερος τρόπος για να διατηρήσει ψηλά το ηθικό του κανακάρη της ήταν να του δίνει μεγαλύτερες μερίδες από του Χάρι.

Η θεία Πετούνια δεν ήξερε τι ήταν κρυμμένο κάτω από τη χαλαρή σανίδα στην κάμαρα του Χάρι. Αγνοούσε ότι εκείνος δεν έκανε δίαιτα. Μόλις ο Χάρι αντιλήφθηκε ότι θα έβγαζε όλο το καλοκαίρι με καρότα, ειδοποίησε με τη Χέντβιχ τους φίλους

του ότι χρειαζόταν βοήθεια κι εκείνοι έσπευσαν να του την προσφέρουν. Η Χέντβιχ γύρισε από το σπίτι της Ερμιόνης με ένα μεγάλο δέμα γεμάτο λικουδιές χωρίς ζάχαρη (οι γονείς της ήταν οδοντίατροι). Ο Χάγκριντ, δηλαδή ο δασοφύλακας του «Χόγκουαρτς», έστειλε έναν σάκο γεμάτο σπιτικά κέικ (τα οποία ο Χάρι δεν άγγιξε γιατί είχε πικρή πείρα από τη μαγειρική του φίλου του). Η κυρία Ουέσλι όμως του έστειλε με την οικογενειακή κουκουβάγια, τον Έρολ, ένα πελώριο κέικ με φρούτα, καθώς και διάφορα άλλα γλυκά. Ο καημένος ο Έρολ, γέρος και εξασθενημένος, έκανε πέντε μέρες να συνέλθει από το ταξίδι. Και μετά, στα γενέθλια του Χάρι (τα οποία οι Ντάρσλι αγνόησαν επιδεικτικά) έλαβε τέσσερις καταπληκτικές τούρτες γενεθλίων: μία από τον Ρον, μία από την Ερμιόνη, μία από τον Χάγκριντ και μία από τον Σείριο. Τώρα του είχαν μείνει δύο και, καθώς ανυπομονούσε να ανέβει στο δωμάτιό του για να απολαύσει ένα κανονικό πρωινό, άρχισε να τρώει αδιαμαρτύρητα το γκρέιπφρουτ.

Ο θεός Βέρνον άφησε την εφημερίδα του μ' ένα δυνατό ρουθούνισμα αποδοκίμασίας και κοίταξε το γκρέιπφρουτ στο πιάτο του.

«Αυτό είναι όλο;» είπε μωτρωμένος στη θεία Πετούνια.

Εκείνη του έριξε ένα αυστηρό βλέμμα και έδειξε με νόημα τον Ντάντλι, που είχε τελειώσει ήδη το κομμάτι του και κοίταζε το κομμάτι του Χάρι μ' ένα λαίμαργο βλέμμα στα μικρά γουρουνίσια μάτια του.

Ο θεός Βέρνον έβγαλε έναν βαθύ αναστεναγμό, που ανατάραξε το μεγάλο, δασύ μουστάκι του, και έπιασε το κουτάλι.

Χτύπησε το κουδούνι. Ο θεός Βέρνον σηκώθηκε και πήγε να ανοίξει. Ο Ντάντλι, σε μια στιγμή που η μητέρα του ήταν απασχολημένη με τον βραστήρα, με μιαν αστραπιαία κίνηση άρπαξε το υπόλοιπο γκρέιπφρουτ του θείου Βέρνον.

Ο Χάρι άκουσε ομιλίες από την πόρτα, ένα γέλιο και την κοφτή απάντηση του θείου του. Ύστερα η εξώπορτα έκλεισε και από τον διάδρομο ακούστηκε ένας ήχος από χαρτί που σκίζεται.

Η θεία Πετούνια ακούμπησε την τσαγιέρα στο τραπέζι και

αναζήτησε με το βλέμμα τον θείο Βέρνον. Δεν άργησε να τον βρει· ο θεός επέστρεψε λίγες στιγμές αργότερα με πρόσωπο πελιδνό.

«Εσύ!» γάβγισε στον Χάρι. «Εμπρός, στο σαλόνι. Γρήγορα!»

Ο Χάρι, απορώντας τι στην ευχή είχε κάνει τούτη τη φορά, σηκώθηκε. Ακολούθησε στο διπλανό δωμάτιο τον θείο Βέρνον, που έκλεισε νευριασμένος την πόρτα.

«Λοιπόν», είπε καθώς βάδιζε μπροστά στο τζάκι. Ύστερα στράφηκε απότομα προς τον Χάρι, μ' ένα ύφος σαν να επρόκειτο να του ανακοινώσει τη σύλληψή του. «Λοιπόν».

Ε, τι λοιπόν; ήθελε να του απαντήσει ο Χάρι αλλά προτίμησε να μην ερεθίσει τα νεύρα του θείου του πρῶι πρῶι, πόσο μάλλον έτσι τεντωμένα που ήταν ήδη από την αναγκαστική δίαιτα. Έτσι, πήρε ένα ύφος ευγενικής απορίας.

«Μόλις έφτασε αυτό». Ο θεός Βέρνον κούνησε μπροστά στο πρόσωπο του Χάρι ένα μοβ επιστολόχαρτο. «Ένα γράμμα... που σε αφορά».

Ο Χάρι απόρησε ακόμη πιο πολύ. Ποιος θα μπορούσε να στείλει στον θείο Βέρνον ένα γράμμα που θα τον αφορούσε; Ποιος γνωστός του ήξερε να στέλνει γράμματα με το ταχυδρομείο; Ο θεός Βέρνον αγριοκοίταξε τον Χάρι κι ύστερα χαμήλωσε το βλέμμα στο χαρτί και διάβασε δυνατά:

Αγαππτέ κύριε και κυρία Ντάρσλι,

Δε γνωρίζομαστε αλλά είμαι σίγουρη ότι έχετε ακούσει πολλά από τον Χάρι για τον γιο μου τον Ρον.

Όπως σας έχει πει ίσως ο Χάρι, τη Δευτέρα το βράδυ γίνεται ο τελικός του Παγκοσμίου Κυπέλλου Κούνιτις και ο σύζυγός μου ο Άρθουρ κατάφερε να βρει εισιτήρια από κάποιον γνωστό του στο Τμήμα Μαγικών Αθλημάτων και Αθλοπαιδιών.

Ελπίζω να μας επιτρέψετε να πάρουμε μαζί μας τον Χάρι στον αγώνα γιατί, ειλικρινά, δεν πρόκειται να του ξαναδοθεί τέτοια ευκαιρία. Η Βρετανία είχε τριάντα χρόνια να φιλοξενήσει το Κύπελλο και τα εισιτήρια είναι δυσσεύρετα. Επίσης,

θα είναι μεγάλη χαρά για μας να τον φιλοξενήσουμε μέχρι το τέλος των καλοκαιρινών διακοπών και να φροντίσουμε για την ασφαλή επιβίβασή του στο τρένο για το σχολείο.

Θα είναι καλύτερα για τον Χάρι να μας στείλετε την απάντησή σας το συντομότερο δυνατόν διά της κανονικής οδού διότι ο ταχυδρόμος των Μαγκλ δεν έχει έρθει ποτέ στο σπίτι μας και αμφιβάλλω αν ξέρει πού βρίσκεται.

Ευελπιστώντας να δω σύντομα τον Χάρι,

Με εκτίμηση,
Μόλι Ουέσλι

ΥΓ. Ελπίζω να έχω βάλει αρκετά γραμματόσημα.

Ο θεός Βέρνον τελείωσε το διάβασμα, έβαλε το χέρι του στο τσεπάκι στο στήθος και τράβηξε κάτι.

«Κοίταξε δω», γρύλισε.

Έδωσε στον Χάρι τον φάκελο της επιστολής της κυρίας Ουέσλι κι εκείνος συγκράτησε τα γέλια του με δυσκολία. Όλος ο φάκελος ήταν καλυμμένος με γραμματόσημα, εκτός από ένα τετραγωνάκι στο μπροσινό μέρος, όπου η κυρία Ουέσλι είχε γράψει τη διεύθυνση των Ντάρσλι με μικροσκοπικά γράμματα.

«Όντως έχει βάλει αρκετά γραμματόσημα», σχολίασε ο Χάρι μ' ένα ύφος σαν να μπορούσε ο καθένας να κάνει το λάθος της κυρίας Ουέσλι.

Τα μάτια του θείου του άστραψαν.

«Το πρόσεξε κι ο ταχυδρόμος», είπε με σφιγμένα δόντια. «Και ρωτούσε να μάθει ποιος έστειλε αυτό το γράμμα. Γι' αυτό χτύπησε το κουδούνι. Του φάνηκε αστείο».

Ο Χάρι δε μίλησε. Μπορεί κάποιος άλλος να μην καταλάβαινε γιατί ο θεός Βέρνον έκανε τα γραμματόσημα τόσο μεγάλο ζήτημα, αλλά ο Χάρι ζούσε τόσα χρόνια με τους Ντάρσλι και ήξερε πόσο εκνευρίζονταν με οτιδήποτε ξέφευγε έστω και ελάχιστα από το κανονικό. Ο μεγαλύτερος φόβος τους ήταν μήπως μαθευτεί η (έστω έμμεση) σχέση τους με άτομα όπως η κυρία Ουέσλι.

Ο θεός Βέρνον δεν είχε πάψει να κοιτάζει αγριεμένος τον

Χάρι, που προσπάθησε να διατηρήσει το πρόσωπό του ανέκφραστο. Εάν δεν έκανε και δεν έλεγε καμιά βλακεία, ίσως εκπληρωνόταν το μεγάλο του όνειρο, να παρακολουθήσει τον τελικό του Παγκοσμίου Κυπέλλου. Περίμενε να μιλήσει ο θεός Βέρνον, αλλά αυτός συνέχισε να τον αγριοκοιτάζει. Στο τέλος έσπασε ο ίδιος τη σιωπή.

«Λοιπόν... μπορώ να πάω;» ρώτησε.

Το μεγάλο κόκκινο πρόσωπο του θείου Βέρνον συσπάστηκε ανεπαίσθητα. Το μουστάκι του τρεμούλιασε. Ο Χάρι ήξερε τι γινόταν μέσα στο μυαλό του: μια λυσσαλέα μάχη, καθώς τα δύο βασικότερα ένστικτα του θείου Βέρνον ήρθαν σε μετωπική σύγκρουση. Αν του επέτρεπε να πάει, ο Χάρι θα ήταν ευτυχομένος, κάτι το οποίο προσπαθούσε να αποτρέψει ο θεός του τα τελευταία δεκατρία χρόνια. Από την άλλη, αν τον ξαπόστελνε στους Ουέσλι, θα τον ξεφορτώνονταν δεκαπέντε μέρες νωρίτερα απ' ό,τι υπολόγизαν. Ο θεός Βέρνον κοίταξε πάλι το γράμμα της κυρίας Ουέσλι για να κερδίσει χρόνο και να σκεφτεί.

«Ποια είναι αυτή η γυναίκα;» ρώτησε κοιτάζοντας με αποστροφή την υπογραφή.

«Την έχεις δει», είπε ο Χάρι. «Είναι η μητέρα του φίλου μου του Ρον, περίμενε να τον παραλάβει από το Χόγκ... από το τρένο του σχολείου όταν τελείωσε η χρονιά».

Παραλίγο να πει *Χόγκουαρτς Εξπρές*, το οποίο θα προκαλούσε σίγουρα έκρηξη θυμού στον θείο Βέρνον. Στο σπιτικό των Ντάρσλι απαγορευόταν να αναφέρεται το όνομα του σχολείου του Χάρι.

Ο θεός Βέρνον έκανε έναν μορφασμό σαν να προσπαθούσε να θυμηθεί κάτι πολύ δυσάρεστο.

«Μια κοντόχοντρη γυναίκα;» γρύλισε τέλος. «Μ' ένα τσούρμιο κοκκινομάλλικα παιδιά;»

Ο Χάρι συνοφρυώθηκε. Σκεφτόταν ότι πήγαινε πολύ να χαρακτηρίζει ο θεός Βέρνον οποιονδήποτε χοντρό, τη στιγμή που ο γιος του ο Ντάντλι είχε πετύχει αυτό που απειλούσε να κάνει από τριών ετών: να ξεπεράσει το ύψος του με το φάρδος του.

Ο θεός Βέρνον κοίταξε πάλι το γράμμα.

«Κούνιτις», μурμύρισε. «Κούνιτις... τι βλακεία είναι αυτή;» είπε.

Ο Χάρι άρχισε να εκνευρίζεται.

«Ένα άθλημα», είπε κοφτά. «Παίζεται με σκουπόξυ...»

«Καλά, καλά!» είπε δυνατά ο θεός Βέρνον. Ο Χάρι, με μεγάλη ευχαρίστηση, διαπίστωσε ότι ο θεός του βρισκόταν στα πρόθυρα του πανικού. Προφανώς δε θα άντεχαν τα νεύρα του να ακουστεί μες στο σαλόνι του η λέξη *σκουπόξυλο*. Κοίταξε για άλλη μια φορά το γράμμα και σούφρωσε τα χείλη του καθώς διάβαζε τη φράση *να μας στείλτε την απάντησή σας... διά της κανονικής οδού*.

«Και τι θα πει *διά της κανονικής οδού*;» ρώτησε εκείνος κατσουφιασμένος.

«Την κανονική για μας», εξήγησε ο Χάρι και, πριν ο θεός του προλάβει να τον σταματήσει, πρόσθεσε: «Το κουκουβαγικό ταχυδρομείο. Αυτό είναι το κανονικό για τους μάγους».

Ο θεός Βέρνον αγρίεψε σαν να είχε πει ο Χάρι τα χειρότερα αισχρολόγια. Βράζοντας από θυμό, έριξε μια νευρική ματιά προς το παράθυρο, λες και φοβόταν ότι οι γείτονες είχαν κολήσει το αφτί τους στο τζάμι.

«Πόσες φορές πρέπει να σου πω να μην αναφέρεις αφύσικα πράγματα μέσα στο σπίτι μου;» ψιθύρισε αναποκοκκινισμένος. «Είσαι αχάριστος. Σε συμμαζέψαμε, σε ντύσαμε και σε...»

«Με τα αποφόρια του Ντάντλι», παρατήρησε ψυχρά ο Χάρι και πράγματι, το φούτερ που φορούσε του ερχόταν τόσο μεγάλο, ώστε είχε γυρίσει πέντε φορές τα μανίκια για να μπορεί να χρησιμοποιεί τα χέρια του, κι όσο για το μάκρος, έφτανε το επίσης φαρδύ τζιν του ως τα γόνατα.

«Δεν ανέχομαι να μου μιλάς έτσι!» Τώρα ο θεός Βέρνον έτρεμε από θυμό.

Ο Χάρι όμως δεν ήταν διατεθειμένος να ανεχτεί αυτή τη συμπεριφορά. Είχε περάσει η εποχή όπου ήταν αναγκασμένος να υπακούει σ' όλους τους ηλίθιους κανόνες των Ντάρσλι. Δεν ακολουθούσε τη δίαπτά τους και δε θα επέτρεπε στον θεό Βέρ-

νον να τον εμποδίσει να παρακολουθήσει το Παγκόσμιο Κύπελλο Κουίντις.

Πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Εντάξει, δε θα παρακολουθήσω το Παγκόσμιο Κύπελλο. Μπορώ να πηγαίνω τώρα; Θέλω να τελειώσω το γράμμα που γράφω στον Σείριο... Ξέρεις, τον νονό μου».

Το είπε. Είπε τις μαγικές λέξεις. Είδε το κόκκινο χρώμα να υποχωρεί τόπους τόπους από το πρόσωπο του θείου Βέρνον, κάνοντάς το να μοιάζει με παγωτό βύσσινο που δεν έχει ανακατευτεί καλά.

«Του... του γράφεις;» ρώτησε ο θείος Βέρνον δήθεν ήρεμα, αλλά ο Χάρι είδε τις κόρες των ματιών του να συστέλλονται από φόβο.

«Ναι», έκανε αδιάφορα ο Χάρι. «Είχα καιρό να του γράψω και, όταν αρχει να μάθει νέα μου, ανησυχεί μήπως έχω κανένα πρόβλημα».

Ο Χάρι σταμάτησε για να απολαύσει την επίδραση που είχαν τα λόγια του. Έβλεπε με τη φαντασία του τα γρανάζια του μυαλού του θείου του να γυρίζουν κάτω από τα πυκνά μαύρα καλοχτενισμένα μαλλιά του. Εάν του απαγόρευε να γράψει στον Σείριο, εκείνος θα σκεφτόταν ότι τον κακομεταχειρίζονταν. Εάν του απαγόρευε να πάει στο Παγκόσμιο Κύπελλο Κουίντις, ο Χάρι θα το έγραφε στον Σείριο, ο οποίος θα μάθαινε ότι τον κακομεταχειρίζονταν. Μόνο ένα πράγμα τού έμενε να κάνει. Ο Χάρι είδε το μυαλό του θείου του να αποφασίζει, θαρρείς και ήταν διάφανο το μεγάλο πρόσωπο με το μουστάκι. Προσπάθησε να μη χαμογελάσει και να διατηρήσει το σοβαρό του ύφος. Και μετά...

«Καλά λοιπόν. Μπορείς να πας σ' αυτό το... το πώς το λένε... το Κύπελλο. Γράψε όμως σ' αυτούς τους... τους Ουέσλι να έρθουν να σε πάρουν. Δεν έχω χρόνο να σε πάω στην άλλη άκρη της χώρας. Και θα περάσεις τις υπόλοιπες διακοπές σου εκεί. Και πες στον... στον νονό σου... πες του... ότι θα πας».

«Εντάξει», είπε χαρούμενος ο Χάρι.

Κατευθύνθηκε προς την πόρτα του σαλονιού ενώ μετά βίας

συγκρατούσε την επιθυμία να πηδήσει από τη χαρά του. Θα έφευγε... θα πήγαινε στους Ουέσλι, θα παρακολουθούσε το Παγκόσμιο Κύπελλο Κούνιτις!

Βγαίνοντας στον διάδρομο, παραλίγο να σκοντάψει πάνω στον Ντάντλι, που κρυφάκουγε πίσω από την πόρτα με την ελπίδα να ακούσει να κατσαδιάζουν τον ξάδελφό του. Απόμεινε εμβρόντητος όταν είδε το πλατύ χαμόγελο στα χείλη του.

«Ωραίο το πρωινό, έτσι;» είπε ο Χάρι. «Φούσκωσα απ' το πολύ φαΐ, εσύ;»

Γελώντας με το έκπληκτο ύφος του Ντάντλι, ο Χάρι ανέβηκε τρία τρία τα σκαλιά και κλείστηκε στο δωμάτιό του.

Το πρώτο που είδε ήταν ότι η Χέντβιχ είχε επιστρέψει. Καθόταν στο κλουβί της και τον κοίταζε με τα πελώρια κεκριμαρμένα μάτια της, ανοιγοκλείνοντας το ράμφος της σαν να του έλεγε ότι κάτι την είχε εκνευρίσει. Ο Χάρι δεν άργησε να διαπιστώσει την αιτία του εκνευρισμού της.

«Οχ!» αναφώνησε όταν τον χτύπησε στο κεφάλι κάτι που έμοιαζε με γκρίζο φτερωτό μπαλάκι του τένις. Ο Χάρι έτριψε το κεφάλι του και κοίταξε να δει τι τον είχε χτυπήσει. Ήταν μια λιλιπούτεια κουκουβάγια, τόσο μικροσκοπική, που χωρούσε στην παλάμη του χεριού του, η οποία πηγαινοερχόταν σαν σφαίρα στο δωμάτιο. Ο Χάρι πρόσεξε πως η κουκουβάγια είχε ρίξει στα πόδια του ένα γράμμα. Έσκυψε, αναγνώρισε τον γραφικό χαρακτήρα του Ρον και άνοιξε τον φάκελο. Μέσα υπήρχε ένα σημείωμα γραμμένο βιαστικά.

*Χάρι, Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΒΡΗΚΕ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ Ιρλανδία-Βουλγαρία, Δευτέρα βράδυ. Η μαμά γράφει στους Μαγκλ να σε καλέσει στο σπίτι μας. Μπορεί να έχουν λάβει ήδη το γράμμα, δεν ξέρω την ταχύτητα του ταχυδρομείου των Μαγκλ. Σκέφτηκα να σε ειδοποιήσω με τον Πιγκ.**

Ο Χάρι κοίταξε απορημένος τη λέξη Πιγκ κι ύστερα τη λιλι-

* Στα αγγλικά σημαίνει γουρούνι. (Σ.τ.Μ.)

πούτεια κουκουβάγια που φτεροκοπούσε γύρω γύρω από το φωτιστικό της οροφής. Το τελευταίο πράγμα που του θύμιζε ήταν γουρούνι. Ίσως δεν έβγαζε καλά τα γράμματα του Ρον. Συνέχισε το διάβασμα:

Θα έρθουμε να σε πάρουμε είτε συμφωνούν οι Μαγκλ είτε όχι, δε θα χάσεις με τίποτε το Παγκόσμιο Κύπελλο, απλώς η μαμά κι ο μπαμπάς έκριναν πως είναι προτιμότερο να παραστήσουμε ότι τους ζητάμε την άδεια. Αν πουν ναι, στείλε αμέσως την απάντηση με τον Πιγκ και θα έρθουμε να σε πάρουμε την Κυριακή στις πέντε το απόγευμα. Αν πουν όχι, στείλε αμέσως την απάντηση με τον Πιγκ και θα έρθουμε να σε πάρουμε την Κυριακή στις πέντε το απόγευμα!

Σήμερα το απόγευμα έρχεται η Ερμιόνη. Ο Πέρσι έπιασε δουλειά στο Τμήμα Διεθνούς Μαγικής Συνεργασίας. Όταν έρθεις εδώ, μην τολμήσεις να αναφέρεις τη λέξη Εξωτερικό γιατί θα σε φλομώνει στην πολυλογία.

Θα σε δω σύντομα.

Ρον

«Ήσυχασε επιτέλους!» είπε ο Χάρι στη μικρή κουκουβάγια. Πετούσε γύρω γύρω από το κεφάλι του, χουχουτίζοντας από ενθουσιασμό και περηφάνια που κατάφερε να παραδώσει το γράμμα στον σωστό παραλήπτη. «Έλα εδώ, θα μεταφέρεις την απάντησή μου!»

Η κουκουβάγια στάθηκε πάνω στο κλουβί της Χέντβιχ. Εκείνη ύψωσε το βλέμμα και την αγριοκοίταξε σαν να την προκαλούσε να πλησιάσει.

Ο Χάρι άρπαξε την πένα του και μια περγαμνή κι έγραψε:

Ρον, όλα καλά, οι Μαγκλ δέχτηκαν. Θα σε δω αύριο, στις πέντε το απόγευμα. Δε βλέπω την ώρα.

Χάρι

Δίπλωσε πολλές φορές το γράμμα και το έδεσε με μεγάλη

δυσκολία στο πόδι της λιλιπούτειας κουκουβάγιας που χοροπηδούσε ενθουσιασμένη. Μόλις το έδεσε, η κουκουβάγια άνοιξε τα φτερά της, πέταξε από το παράθυρο και χάθηκε από τα μάτια του. Ο Χάρι στράφηκε προς τη Χέντβιχ.

«Πρέπει να κάνεις ένα μακρινό ταξίδι. Τι λες, θα τα καταφέρεις;»

Η κουκουβάγια έκρωξε σαν να του έλεγε ότι η ερώτησή του την έθιγε.

«Θα πας αυτό στον Σείριο;» ρώτησε ο Χάρι δείχνοντας το γράμμα. «Μισό λεπτό μόνο, να το τελειώσω».

Ξεδίπλωσε την περγαμνή και πρόσθεσε στα γρήγορα ένα υστερόγραφο.

Αν θελήσεις να επικοινωνήσεις μαζί μου, θα περάσω το υπόλοιπο καλοκαίρι στο σπίτι του φίλου μου Ρον Ουέσλι. Ο μπαμπάς του βρήκε εισιτήρια για το Παγκόσμιο Κύπελλο Κουίντς!

Όταν τελειώσε το γράμμα, το έδεσε στο πόδι της Χέντβιχ, η οποία έμεινε τελείως ακίνητη, σαν να ήθελε να του δείξει πώς συμπεριφέρεται μια αξιοπρεπής κουκουβάγια.

«Θα είμαι στον Ρον όταν γυρίσεις, εντάξει;» της είπε ο Χάρι.

Εκείνη τον τσίμπησε τρυφερά στο χέρι, άνοιξε τις πελώριες φτερούγες της μ' ένα απαλό θρόισμα και πέταξε από το παράθυρο.

Ο Χάρι την είδε να χάνεται από τα μάτια του κι ύστερα έσκυψε κάτω από το κρεβάτι, τράβηξε τη χαλαρή σανίδα και έβγαλε ένα μεγάλο κομμάτι τούρτα. Το έφαγε καθισμένος κατάχαμα, απολαμβάνοντας την ευτυχία που τον πλημμύριζε. Εκείνος έτρωγε τούρτα ενώ ο Ντάντλι είχε φάει μόνο ένα κομμάτι γκρέιπφρουτ. Ήταν μια ηλιόλουστη καλοκαιριάτικη μέρα, αύριο θα έφευγε από το σπίτι των Ντάρσλι, το σημάδι του είχε πάψει να τον ενοχλεί και θα παρακολουθούσε το Παγκόσμιο Κύπελλο Κουίντς. Ένωθε τόσο όμορφα εκείνη τη στιγμή, που δεν ανησυχούσε για τίποτε... ούτε καν για τον λόρδο Βόλντεμορτι.

«Δεν έχει σημασία
τι γεννιέται αλλά
τι γίνεται κανείς!»

Άλμπους Ντάμπλντορ

Ο Χάρι Πότερ θέλει να ξεφύγει από τους απαίσιους Ντάρσλι και να παρακολουθήσει το Παγκόσμιο Κύπελλο Κουίντις μαζί με την Ερμιόνη, τον Ρον και τους Ουέσλι. Θέλει να ονειροπολεί και να σκέφτεται την Τσο Τσανγκ, το κορίτσι που του αρέσει. Θέλει, επίσης, να ανακαλύψει τι κρύβεται πίσω από το μυστηριώδες περιστατικό στο οποίο ενεπλάκησαν δύο αντίπαλα σχολεία, αλλά και έναν διαγωνισμό που δεν έχει λάβει χώρα εδώ και εκατοντάδες χρόνια. Θέλει πολύ απλά να είναι ένας φυσιολογικός δεκατετράχρονος μάγος. Αλλά, δυστυχώς, ο Χάρι Πότερ δεν είναι φυσιολογικός. Είναι διαφορετικός – ακόμη και για τους μάγους.

Σε αυτή την περίπτωση, το να είσαι διαφορετικός μπορεί να αποβεί μοιραίο...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN 978-960-274-481-9

9 789602 744819

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΕ: 01814